

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 3ης Φεβρουαρίου 2011¹

Πίνακας περιεχομένων

I	—	Εισαγωγή	I - 12441
II	—	Νομικό πλαίσιο	I - 12442
	A	— Ο κανονισμός 3295/94	I - 12443
	B	— Ο κανονισμός 1383/2003	I - 12445
III	—	Οι διαφορές των κυρίων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα	I - 12446
	A	— Η υπόθεση Philips	I - 12446
	B	— Η υπόθεση Nokia	I - 12447
IV	—	Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου	I - 12449
V	—	Προκαταρκτικό ερώτημα: Ομοιότητες και διαφορές μεταξύ των υποθέσεων Nokia και Philips	I - 12449
VI	—	Ανάλυση του προδικαστικού ερωτήματος της υποθέσεως Philips	I - 12451
	A	— Το «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δεν συνάγεται από το γράμμα της διατάξεως της οποίας έγινε επίκληση	I - 12454
	B	— Η ερμηνεία που προτείνει η Philips υπερακοντίζει τους σκοπούς του τελωνειακού κανονισμού	I - 12455

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

Γ — Η συνολική εξέταση της νομολογίας δεν συνηγορεί υπέρ του «πλάσματος ως προς την κατασκευή»	I - 12457
Δ — Συμπέρασμα	I - 12460
VII — Ανάλυση του προδικαστικού ερωτήματος στην υπόθεση Nokia	I - 12460
Α — Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	I - 12460
Β — Τα άρθρα 1, 4 και 9 του κανονισμού καθιερώνουν ειδικό κριτήριο δικαιολογήσεως της παρεμβάσεως: οι «υπόνοιες» παραβιάσεως	I - 12462
Γ — Οι τελωνειακές αρχές δεν μπορούν να προκαταλάβουν το περιεχόμενο της αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί επί της ουσίας	I - 12463
Δ — Υπερβολικές απαιτήσεις όσον αφορά το επίπεδο της αποδείξεως μπορεί να καταστήσει ανενεργό το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού	I - 12464
Ε — Ο κανονισμός καθιερώνει το κριτήριο των «υπονοιών»	I - 12465
VIII— Πρόταση	I - 12467
Α — Ως προς το προδικαστικό ερώτημα του Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (υπόθεση C-446/09)	I - 12467
Β — Ως προς το προδικαστικό ερώτημα του Court of Appeal of England and Wales (υπόθεση C-495/09)	I - 12468

I — Εισαγωγή

1. Στις υπό κρίση συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, δύο εθνικά δικαστήρια υποβάλλουν προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία της κανονιστικής ρυθμίσεως της Ένωσης όσον αφορά τις ενέργειες των τελωνειακών αρχών σε περιπτώσεις ενδεχόμενης προσβολής δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

2. Ειδικότερα, αμφότερες οι περιπτώσεις αφορούν εμπορεύματα που φέρεται ότι αποτελούν αντικείμενο παραποίησης ή απομίμησης ή είναι πειρατικά και τα οποία τελούν υπό το τελωνειακό καθεστώς της «εξωτερικής διαμετακομίσεως», μια μορφή του καθεστώτος αναστολής των δασμών το οποίο, κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα², «επιτρέπει την κυκλοφορία μεταξύ δύο σημείων του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας [...] μη κοινοτικών εμπορευμάτων, χωρίς τα εμπορεύματα αυτά να υπόκεινται σε εισαγωγικούς δασμούς ή άλλες επιβαρύνσεις ούτε σε μέτρα εμπορικής πολιτικής». Όπως έχει επισημάνει η νομολογία, η «εξωτερική διαμετακόμιση» στηρίζεται σε πλάσμα δικαίου, καθόσον η σχετική διαδικασία εκτυλίσσεται ως εάν τα εν λόγω εμπορεύματα να μην είχαν ποτέ εισέλθει στο έδαφος κράτους μέλους³.

3. Στην πρώτη υπόθεση, C- 446/09, Koninklijke Philips Electronics NV κατά

Lucheng Meijing Industrial Company Ltd κ.λπ. (στο εξής: υπόθεση Philips), η προσφεύγουσα της κύριας δίκης ζητεί, στο πλαίσιο του πλάσματος δικαίου που συνιστά η κατάσταση της εξωτερικής διαμετακομίσεως, να εφαρμοστεί ακόμα ένα πλάσμα δικαίου, το αποκαλούμενο «πλάσμα ως προς την κατασκευή», βάσει του οποίου τα μη κοινοτικά διαμετακομιζόμενα εμπορεύματα αντιμετωπίζονται ως εάν είχαν κατασκευαστεί στο κράτος μέλος όπου βρίσκονται, υπαγόμενα ως εκ τούτου στην κανονιστική ρύθμιση περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας που ισχύει στο εν λόγω κράτος μέλος. Κατά τον τρόπο αυτό, επιτυγχάνεται απαλλαγή από το βάρος αποδείξεως ότι τα εν λόγω εμπορεύματα πρόκειται να διατεθούν στο εμπόριο εντός της Ένωσης, πράγμα που αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την αναγνώριση της προστασίας οποιουδήποτε δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας.

4. Στη δεύτερη υπόθεση, C-495/09, Nokia Corporation κατά Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs (στο εξής: υπόθεση Nokia), οι βρετανικές τελωνειακές αρχές απέρριψαν αίτημα της εταιρίας αυτής να κατάσχουν προϊόντα εμφανούς παραποίησης ή απομίμησης για τον λόγο ότι ο προορισμός τους ήταν η Κολομβία και δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι τα προϊόντα αυτά επρόκειτο να εκτραπούν προς την αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν η απόδειξη της τελευταίας αυτής περιστασεως είναι αναγκαία προϋπόθεση για τον χαρακτηρισμό των εμπορευμάτων ως προϊόντων «παραποίησης/απομίμησης» κατά την έννοια της τελωνειακής κανονιστικής ρυθμίσεως και, εν τέλει, για τη δυνατότητα των

2 — Που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992 (ΕΕ L 302, σ. 1).

3 — Απόφαση της 6ης Απριλίου 2000, C-383/98, Polo (Συλλογή 2000, σ. I-2519, σκέψη 34).

τελωνειακών αρχών να προβούν στη δέσμευση των εν λόγω εμπορευμάτων.

5. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι υπό κρίση συνεκδικαζόμενες υποθέσεις θα παράσχουν στο Δικαστήριο την ευκαιρία να αποσαφηνίσει κατά πόσον οι τελωνειακοί κανονισμοί επηρεάζουν ή όχι το ουσιαστικό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας όσον αφορά τα εμπορεύματα υπό καθεστώς διαμετακομίσεως, καθώς και να διευκρινίσει το ζήτημα σε ποιες ενέργειες μπορούν να προβούν οι τελωνειακές αρχές στις περιπτώσεις εμπορευμάτων που βρίσκονται στην ανωτέρω περιγραφείσα κατάσταση, λαμβανομένου υπόψη ότι η νομολογία επί του ζητήματος αυτού δεν είναι απολύτως σαφής.

II — Νομικό πλαίσιο

6. Τα υποβαλλόμενα προδικαστικά ερωτήματα αφορούν την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση σχετικά με τις ενέργειες των τελωνειακών αρχών στις περιπτώσεις ενδεχόμενης προσβολής δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

7. Ειδικότερα, η υπόθεση Philips αφορά τον κανονισμό (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί του καθορισμού μέτρων για την εισαγωγή στην Κοινότητα καθώς και την εξαγωγή και επανεξαγωγή από την Κοινότητα εμπορευμάτων που παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας (στο εξής: παλαιός τελωνειακός κανονισμός ή κανονισμός του 1994)⁴. Στην

4 — ΕΕ L 341, σ. 8, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 241/1999 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1999 (ΕΕ L 27 σ. 1).

υπόθεση Nokia, αντιθέτως, έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΚ) 1383/2003 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2003, για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών έναντι εμπορευμάτων που είναι ύποπτα ότι παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και για τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται έναντι των εμπορευμάτων που διαπιστώνεται ότι παραβιάζουν παρόμοια δικαιώματα (στο εξής: νέος τελωνειακός κανονισμός ή κανονισμός του 2003)⁵, που καθιέρωσε και αντικατέστησε τον προγενέστερο.

8. Αμφότεροι οι κανονισμοί εκδόθηκαν δυνάμει του άρθρου 133 ΕΚ⁶, σχετικά με την κοινή εμπορική πολιτική, η πρώτη παράγραφος του οποίου όριζε τα ακόλουθα: «Η κοινή εμπορική πολιτική διαμορφώνεται βάσει ενιαίων αρχών, ιδίως όσον αφορά τις μεταβολές δασμολογικών συντελεστών, τη σύναψη των δασμολογικών και εμπορικών συμφωνιών, την ενοποίηση των μέτρων ελευθερώσεως, την πολιτική εξαγωγών και τα μέτρα εμπορικής άμυνας, συμπεριλαμβανομένων όσων λαμβάνονται σε περιπτώσεις ντάμπινγκ και επιδοτήσεων⁷.»

9. Τόσο ο παλαιός όσο και ο νέος τελωνειακός κανονισμός ορίζουν το πεδίο εφαρμογής τους παραπέμποντας στις διάφορες τελωνειακές καταστάσεις στις οποίες μπορούν να περιέλθουν προϊόντα που ενδέχεται

5 — ΕΕ L 196 σ. 7.

6 — Πρώην άρθρο 113, ΕΚ, πριν τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης του Άμστερνταμ. Ο κανονισμός του 1994 παραπέμπει σε αυτήν την αριθμηση, ενώ ο κανονισμός του 2003 παραπέμπει στο άρθρο 133.

7 — Το νέο άρθρο 207 ΣΛΑΕ, που περιλαμβάνει το περιεχόμενο της διατάξεως αυτής κατά τα ουσιαστικά στοιχεία του, παραπέμπει ρητώς στις «εμπορικές πτυχές της διανοητικής ιδιοκτησίας».

να αποτελέσουν αντικείμενο κατασχέσεως και ορίζοντας, προς τούτο, την έννοια των «εμπορευμάτων που παραβιάζουν [...] δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας».

επανεξαγωγή, σύμφωνα με το άρθρο 61 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα,

10. Αμφότεροι οι κανονισμοί προβλέπουν, σε πρώτο στάδιο, προηγούμενη παρέμβαση των τελωνειακών αρχών (άρθρο 4 αμφότερων κανονισμών), συνοδευόμενη από τη δυνατότητα των δικαιούχων να υποβάλουν αίτηση παρεμβάσεως (άρθρο 3 του παλαιού και 5 του νέου κανονισμού), την ενδεχόμενη αποδοχή της αιτήσεως αυτής, τη λήψη των κατάλληλων μέτρων και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, την κίνηση διαδικασίας «επί της ουσίας» ενώπιον της αρμόδιας αρχής.

— ανακαλύπτονται, κατά την άσκηση ελέγχου επί εμπορευμάτων υπό τελωνειακή επιτήρηση σύμφωνα με το άρθρο 37 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, υπαχθέντων σε καθεστώς αναστολής κατά την έννοια του άρθρου 84, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού, επανεξαχθέντων κατόπιν κοινοποιήσεως ή τοποθετημένων σε ελεύθερη ζώνη ή ελεύθερη αποθήκη κατά την έννοια του άρθρου 166 του ίδιου κανονισμού, και

A — Ο κανονισμός 3295/94⁸

11. Το άρθρο 1 ορίζει το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού:

β) τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνουν οι αρμόδιες αρχές έναντι των ιδίων αυτών εμπορευμάτων εφόσον αποδεικνύεται ότι είναι πράγματι εμπορεύματα που αναφέρονται στην παράγραφο 2, στοιχείο α'.

«1. Ο παρών κανονισμός καθορίζει:

α) τις προϋποθέσεις παρέμβασης των τελωνειακών αρχών όταν εμπορεύματα για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι ανήκουν στην κατηγορία των εμπορευμάτων που αναφέρονται στην παράγραφο 2, στοιχείο α':

2. Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού νοούνται ως:

α) “εμπορεύματα που προσβάλλουν ένα δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας”:

— δηλώνονται για την ελεύθερη κυκλοφορία, την εξαγωγή ή την

— τα “εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης”, ήτοι: τα

8 — Όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 241/99.

εμπορεύματα, συμπεριλαμβανομένης της συσκευασίας τους, που φέρουν χωρίς άδεια βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα το οποίο είναι ίδιο με βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα που έχει δεόντως καταχωρηθεί για τους ίδιους τύπους εμπορευμάτων, ή που δεν μπορεί να διαχωρισθεί ως προς τα βασικά του στοιχεία από το εν λόγω βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα και το οποίο, ως εκ τούτου, παραβιάζει τα δικαιώματα του κατόχου του εν λόγω σήματος σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία ή τη νομοθεσία του κράτους μέλους στις τελωνειακές αρχές του οποίου απευθύνεται το αίτημα παρέμβασης,

12. Το άρθρο 6 έχει ως εξής:

«1. Όταν ένα τελωνείο, στο οποίο έχει διαβιβασθεί βάσει του άρθρου 5 η απόφαση που δέχεται την αίτηση του κατόχου δικαιώματος, διαπιστώσει, αφού ενδεχομένως συνεννοηθεί με τον αιτούντα, ότι εμπορεύματα τελούνται σε μια από τις καταστάσεις που αναφέρει το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α' ανταποκρίνονται στην περιγραφή των εμπορευμάτων που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', που περιέχεται στην εν λόγω απόφαση, αναστέλλει τη χορήγηση αδειάς παραλαβής ή προβαίνει σε δέσμευση των εμπορευμάτων αυτών. [...]

[...]

2. Η νομοθεσία του κράτους μέλους όπου τα εμπορεύματα τελούν σε μια των καταστάσεων του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', εφαρμόζεται:

- τα “πειρατικά εμπορεύματα”, ήτοι: τα εμπορεύματα που είναι, ή που περιέχουν, αντίγραφα τα οποία έχουν κατασκευαστεί χωρίς τη συναίνεση του κατόχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων ή του κατόχου δικαιώματος όσον αφορά το σχέδιο ή το πρότυπο που έχει καταχωρηθεί ή όχι στα πλαίσια του εθνικού δικαίου, ή προσώπου στο οποίο έχει δοθεί η δέουσα άδεια από τον κάτοχο στην χώρα παραγωγής στις περιπτώσεις που η υλοποίηση των εν λόγω αντιγράφων προσβάλλει το σχετικό δικαίωμα σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία ή τη νομοθεσία του κράτους μέλους στις τελωνειακές αρχές του οποίου απευθύνεται η αίτηση παρέμβασης,

α) για την παραπομπή της υπόθεσης στην υπηρεσία την αρμόδια να αποφασίσει επί της ουσίας και για την άμεση ενημέρωση της υπηρεσίας ή του τελωνείου που αναφέρει η παράγραφος 1 σχετικά με την παραπομπή αυτή, εκτός αν η παραπομπή έγινε από την υπηρεσία ή το τελωνείο·

β) για τη λήψη απόφασης από την αρχή αυτή. Ελλείψει σχετικής κοινοτικής νομοθεσίας, τα κριτήρια λήψης αυτής της απόφασης είναι τα ίδια με εκείνα βάσει των οποίων διαπιστώνεται αν εμπορεύματα κατασκευασμένα στο συγκεκριμένο κράτος μέλος παραβιάζουν τα δικαιώματα του δικαιούχου. [...]

[...]

B — Ο κανονισμός 1383/2003

τοποθετούνται σε ελεύθερη ζώνη ή ελεύθερη αποθήκη κατά την έννοια του άρθρου 166 του ίδιου κανονισμού.

13. Το άρθρο 1 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους όρους παρέμβασης των τελωνειακών αρχών όσον αφορά εμπορεύματα που θεωρούνται ύποπτα ότι παραβιάζουν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) όταν υποβάλλεται διασάφηση για δι-
άθεσή τους σε ελεύθερη κυκλοφορία,
για εξαγωγή ή επανεξαγωγή τους, σύμ-
φωνα με το άρθρο 61 του κανονισμού
(ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της
12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως
κοινοτικού τελωνειακού κώδικα·

β) όταν ανακαλύπτονται κατά τον έλεγχο
που διενεργείται επί εμπορευμάτων που
εισάγονται ή εξέρχονται από το τελω-
νειακό έδαφος της Κοινότητας σύμφωνα
με τα άρθρα 37 και 183 του κανονισμού
(ΕΟΚ) 2913/92, τίθενται σε καθεστώς
αναστολής κατά την έννοια του άρ-
θρου 84 παράγραφος 1 στοιχείο α) αυ-
τού του κανονισμού, κατά τη διαδικασία
επανεξαγωγής τους κατόπιν κοινοποι-
ήσεως σύμφωνα με το άρθρο 182, πα-
ράγραφος 2, αυτού του κανονισμού, ή

2. Ο κανονισμός αυτός καθορίζει επίσης τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνουν οι αρμόδιες αρχές όταν τα εμπορεύματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 αποδεικνύεται ότι παραβιάζουν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας.»

14. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1383/2003 ορίζει ότι, για τους σκοπούς του κανονισμού αυτού, ως «εμπορεύματα που παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας» νοούνται:

«α) τα “εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης”, ήτοι:

i) τα εμπορεύματα, συμπεριλαμβανομένης της συσκευασίας τους, τα οποία φέρουν χωρίς άδεια βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα ίδιο με βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα που έχει εγκύρως καταχωρηθεί για τους ίδιους τύπους εμπορευμάτων, ή που δεν δύναται να διακριθεί ως προς τα βασικά του χαρακτηριστικά από το εν λόγω βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα και το οποίο, ως εκ τούτου, παραβιάζει δικαιώματα του δικαιούχου του εν λόγω σήματος, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 40/94 του

Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα ή σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους [στις τελωνειακές αρχές του οποίου] υποβάλλεται η αίτηση παρέμβασης·

III — Οι διαφορές των κυρίων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα

A — Η υπόθεση Philips

[...]

β) τα “πειρατικά εμπορεύματα”[...].»

15. Το άρθρο 9 αναφέρει τις προϋποθέσεις παρέμβασης των τελωνειακών αρχών. Η παράγραφος 1 ορίζει τα εξής: «[ό]ταν ένα τελωνείο στο οποίο, κατ’ εφαρμογή του άρθρου 8, έχει διαβιβαστεί η απόφαση έγκρισης της αίτησης του δικαιούχου διαπιστώσει, αφού ενδεχομένως συνεννοηθεί με τον αιτούντα, ότι εμπορεύματα που εμπίπτουν σε μια από τις περιπτώσεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, είναι εμπορεύματα ύποπτα ότι παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας που καλύπτεται από την εν λόγω απόφαση, αναστέλλει τη χορήγηση άδειας παραλαβής των εμπορευμάτων ή προβαίνει στη δέσμευσή τους. [...]»

16. Κατά το άρθρο 10, «[ο]ι διατάξεις που ισχύουν στο κράτος μέλος [στην επικράτεια του οποίου] τα εμπορεύματα εμπίπτουν σε μια από τις περιπτώσεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, εφαρμόζονται για να προσδιοριστεί κατά πόσο υπήρξε παραβίαση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις. [...]»

17. Στις 7 Νοεμβρίου 2002, η Antwerpse opsporingsinspectie van de Administratie der Douane en Accijnzen (Υπηρεσία Ελέγχων της Διευθύνσεως Τελωνείων και Ειδικού Φόρου Καταναλώσεως της Αμβέρσας) κατέσχε μια παρτίδα ξυριστικών μηχανών προελεύσεως Σαγκάης. Υπήρχε η υπόνοια ότι τα εμπορεύματα αυτά ενδέχεται να προσβάλουν τα δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας της εταιρίας Koninklijke Philips Electronics NV (στο εξής: Philips), ειδικότερα δε τις διεθνείς καταχωρίσεις της βιομηχανικών υποδειγμάτων για ξυριστικές μηχανές που πραγματοποιήθηκαν, μεταξύ άλλων, και για τις χώρες της Μπενελούξ, στον Παγκόσμιο Οργανισμό Διανοητικής Ιδιοκτησίας (WIPO) υπό τα στοιχεία DM-034.562, στις 9 Ιουνίου 1995 και DM-045.971 στις 29 Ιουλίου 1998, καθώς και τα δικαιώματά της πνευματικής ιδιοκτησίας επί της εξωτερικής όψεως των ξυριστικών αυτών μηχανών.

18. Στις 12 Νοεμβρίου 2002, η Philips ζήτησε την παρέμβαση της Centrale Administratie der Douane en Accijnzen te Brussel (Κεντρικής Αρχής Τελωνείων και Ειδικών Φόρων Καταναλώσεως των Βρυξελλών). Η αίτηση αυτή έγινε δεκτή στις 13 Νοεμβρίου 2002.

19. Εν συνεχεία, οι τελωνειακές αρχές απέστειλαν στη Philips φωτογραφία της

ξυριστικής μηχανής «Golden Shaver» και της ανακοίνωσαν ότι οι ακόλουθες εταιρίες είχαν μετάρχει στην παραγωγή ή τη διάθεση στο εμπόριο των κατασχεθέντων εμπορευμάτων: η Lucheng Meijing Industrial Company Ltd, κινεζική εταιρεία η οποία κατασκεύασε τις ξυριστικές μηχανές· η Far East Sourcing Ltd, με έδρα το Χονγκ Κονγκ, εταιρεία που μετέφερε τις ξυριστικές μηχανές· η Röhling Hong Kong Ltd, αποστολέας των εμπορευμάτων στο Χονγκ Κονγκ, η οποία ενεργούσε κατ' εντολήν του διασαφιστή ή του αποδέκτη των εμπορευμάτων· η NV Rohling Belgium, αποστολέας των εμπορευμάτων στο Βέλγιο, η οποία ενεργούσε κατ' εντολήν του διασαφιστή ή του αποδέκτη των εμπορευμάτων.

20. Σύμφωνα με τη διασάφηση την οποία προσκόμισε η αντιπρόσωπος NV Rohling Belgium στις 29 Ιανουαρίου 2003 στην Αμβέρσα, τα εμπορεύματα υπήχθησαν σε καθεστώς προσωρινής εισαγωγής για τον σκοπό της εν λόγω διασαφήσεως, χωρίς να προσδιοριστεί η χώρα προορισμού τους. Προηγουμένως, συγκεκριμένα κατά την άφιξή τους στην Αμβέρσα, τα εμπορεύματα είχαν αποτελέσει αντικείμενο συνοπτικής διασαφήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 49 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα.

21. Στις 11 Δεκεμβρίου 2002, η Philips άσκησε αγωγή ενώπιον του Rechtbank van eerste aanleg te Anwerpen (Πρωτοδικείου της Αμβέρσας) ζητώντας από το δικαστήριο αυτό να διαπιστώσει και να επιβεβαιώσει την ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας. Κατά την ενάγουσα, το Rechtbank έπρεπε να στηρίξει την ανάλυσή του, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 3295/94, στο πλάσμα δικαίου βάσει του οποίου οι κατασχεθείσες ξυριστικές μηχανές λογίζεται ότι κατασκευάστηκαν στο Βέλγιο, εφαρμόζοντας

εν συνεχεία το βελγικό δίκαιο προκειμένου να διαπιστώσει την ύπαρξη προσβολής.

22. Το Rechtbank, πριν αποφανθεί επί της ουσίας, υπέβαλε το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο:

«Αποτελεί το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994 (στο εξής: παλαιός τελωνειακός κανονισμός) κανόνα ομογενοποιημένου κοινοτικού δικαίου η εφαρμογή του οποίου είναι υποχρεωτική για το δικαστήριο του κράτους μέλους στο οποίο, κατά το άρθρο 7 του κανονισμού, απευθύνεται ο κάτοχος του δικαιώματος, και συνεπάγεται ο κανόνας αυτός ότι το δικαστήριο κατά την εκτίμησή του δεν μπορεί να λάβει υπόψη το καθεστώς προσωρινής αποθηκεύσεως ή το καθεστώς διαμετακομίσεως, αλλά οφείλει να εφαρμόσει το πλάσμα δικαίου κατά το οποίο τα εμπορεύματα λογίζεται ότι κατασκευάστηκαν στο ίδιο κράτος μέλος και ότι, κατά συνέπεια, το δίκαιο που θα πρέπει να εφαρμόσει το δικαστήριο αυτό για να κρίνει αν τέτοια εμπορεύματα [προσβάλλουν] το συγκεκριμένο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι το δίκαιο του ίδιου κράτους μέλους;»

B — Η υπόθεση Nokia

23. Τον Ιούλιο του 2008, η Her Majesty's commissioners of Revenue and Customs (τελωνειακή αρχή του Ηνωμένου Βασιλείου, στο εξής: HMRC) σταμάτησε και έλεγξε στο αεροδρόμιο Heathrow ένα φορτίο εμπορευμάτων προελεύσεως Χονγκ Κονγκ

με προορισμό την Κολομβία, το οποίο περιελάμβανε περί τις τετρακόσιες συσκευές κινητών τηλεφώνων, μπαταρίες, οδηγίες χρήσεως, κουτιά, εξοπλισμό hand free (ακουστικά με ενσωματωμένο μικρόφωνο που συνδέονται με το κινητό τηλέφωνο), καθένα εκ των οποίων έφερε το εμπορικό σήμα «Nokia».

24. Στις 30 Ιουλίου 2008, η HMRC απέστειλε στη Nokia Corporation (στο εξής: Nokia) επιστολή συνοδευόμενη από δείγματα των εν λόγω προϊόντων. Κατόπιν ελέγχου των εν λόγω προϊόντων, η εταιρία αυτή ενημέρωσε την HMRC ότι τα εμπορεύματα αποτελούν αντικείμενο παραποίησης ή απομίμησης και ρώτησε αν επρόκειτο να πραγματοποιηθεί κατάσχεσή τους.

25. Στις 6 Αυγούστου 2008, η HMRC απάντησε ότι, κατόπιν των νομικών συμβουλών που έλαβε, δεν αντιλαμβάνεται κατά ποιον τρόπο μπορούν τα εμπορεύματα να θεωρηθούν παραποιημένα υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση ι, του κανονισμού 1383/2002, από τη στιγμή που δεν υπάρχει ένδειξη ότι τα προϊόντα αυτά θα εκτραπούν προς την αγορά της Ένωσης. Επομένως, η HMRC κατέληξε ότι, ελλείψει τέτοιων αποδείξεων, είναι παράνομη η αφαίρεση των εμπορευμάτων από τον κύριό τους.

26. Στις 20 Αυγούστου 2008, η Nokia υπέβαλε διοικητική ένσταση ενώπιον της HMRC ζητώντας από την αρχή αυτή να της παραδώσει τα ονόματα και τις διευθύνσεις του φορτωτή και του παραλήπτη, καθώς και όλα τα σχετικά έγγραφα που έχει στην κατοχή της για το επίμαχο φορτίο. Μολονότι τα έγγραφα αυτά διαβιβάστηκαν, η Nokia δεν κατόρθωσε να προσδιορίσει τον φορτωτή και τον παραλήπτη των εμπορευμάτων, συμπεραίνοντας ότι αμφότεροι φρόντισαν να αποκρύψουν την πραγματική τους ταυτότητα.

27. Κατόπιν νέας οχλήσεως που απηύθυνε στην HMRC, η Nokia προσέφυγε στα δικαστήρια, στις 31 Οκτωβρίου 2008.

28. Με απόφαση της 29ης Ιουλίου 2009, ο δικαστής Kitchin, δικάζων στο Chancery Division του High Court of England and Wales, έκρινε ότι ο κανονισμός δεν εξουσιοδοτεί ούτε υποχρεώνει τις τελωνειακές αρχές να δεσμεύουν ή να κατάσχουν παραποιημένα εμπορεύματα υπό διαμετακόμιση αν δεν υπάρχει απόδειξη ότι τα εμπορεύματα αυτά θα εκτραπούν προς την αγορά κρατών μελών καθώς και τα εμπορεύματα αυτά δεν έχουν την ιδιότητα των «εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση ι, του κανονισμού 1383/2003.

29. Κατά της αποφάσεως του δικαστή Kitchin ασκήθηκε έφεση ενώπιον του Court of Appeal of England and Wales (στο εξής: Court of Appeal), το οποίο, ακριβώς υπό το πρίσμα τόσο της υποθέσεως Philips όσο και της διαφορετικής στάσης που ακολουθούν τα διάφορα εθνικά δικαστήρια, και «δεδομένης της ανάγκης για συστηματική και ομοιόμορφη ερμηνεία του παρατεθέντος κανονισμού», υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«Είναι δυνατόν μη κοινοτικά προϊόντα που φέρουν κοινοτικό σήμα και τελούν υπό τελωνειακή εποπτεία σε κράτος μέλος και υπό διαμετακόμιση από κράτος μη μέλος σε άλλο κράτος μη μέλος να συνιστούν “εμπορεύματα παραποίησης” κατά την έννοια του άρθρου 2,

παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού [ΕΚ]1383/2003 αν δεν υπάρχει απόδειξη ότι τα εμπορεύματα θα διοχετευτούν στην αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης είτε με τελωνειακή διαδικασία είτε με παράνομη εκτροπή;»

IV — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

30. Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση Philips πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Νοεμβρίου 2009. Η αντίστοιχη αίτηση στην υπόθεση Nokia πρωτοκολλήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 2009.

31. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν οι εξής: στην υπόθεση Philips, η ενάγουσα (Koninklijke Philips Electronics NV), η Far East Sourcing, η Βελγική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή· στην υπόθεση Nokia, η ενάγουσα (Nokia Corporation), η International Trademark Association, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Πορτογαλική, η Πολωνική, η Τσεχική, η Φινλανδική και η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή.

32. Κατά τις επ' ακροατηρίου συζητήσεις, που διεξήχθησαν στις 18 Νοεμβρίου 2009, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους οι εξής: στην υπόθεση Philips, η Koninklijke Philips Electronics, η Far East Sourcing, η

Βελγική, η Τσεχική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και η Επιτροπή· στην υπόθεση Nokia, η Nokia Corporation, η International Trademark Association, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Τσεχική, η Γαλλική, η Πολωνική και η Φινλανδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή.

33. Με διάταξη της 11ης Ιανουαρίου 2011, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων προς τον σκοπό αναπτύξεως κοινών προτάσεων και εκδόσεως κοινής αποφάσεως.

V — Προκαταρκτικό ερώτημα: Ομοιότητες και διαφορές μεταξύ των υποθέσεων Nokia και Philips

34. Ανεξαρτήτως όλων των ομοιοτήτων που παρουσιάζουν οι υπό κρίση συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, αποτελεί ζήτημα θεμελιώδους σημασίας να προσδιορισθεί εξ αρχής η κύρια διαφορά τους προκειμένου να εντοπιστεί το χαρακτηριστικό στοιχείο που διακρίνει την κάθε υπόθεση.

35. Πρώτον, επισημαίνεται ότι το νομοθετικό πλαίσιο είναι διαφορετικό, λόγω της εξελίξεως που έχει σημειωθεί στην τελωνειακή κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης. Ως εκ τούτου, τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως Philips διέπονται από τον παλαιό κανονισμό 3295/94, ενώ στην υπόθεση Nokia εφαρμόζεται ο νέος κανονισμός 1383/2003. Επιπλέον, τα προδικαστικά ερωτήματα των εν λόγω υποθέσεων εστιάζουν σε διαφορετικές έννοιες των δύο αυτών κανονιστικών ρυθμίσεων.

36. Δεύτερον, οι δύο υποθέσεις διαφέρουν και ως προς το είδος του επίδικου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας: δικαίωμα του δημιουργού και καταχωρισμένα σχέδια και υποδείγματα στην υπόθεση Philips⁹, δικαίωμα στο σήμα στην υπόθεση Nokia¹⁰.

37. Ωστόσο, η σημαντικότερη διαφορά μεταξύ των δύο υποθέσεων έγκειται στο αντικείμενο της διαφοράς επί του οποίου υποβλήθηκε κάθε προδικαστικό ερώτημα και επί του οποίου θα αποφανθεί εν τέλει το Δικαστήριο. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, τα πραγματικά περιστατικά αφορούν τελωνειακή δέσμευση εμπορευμάτων υπό διαμετακόμιση, ωστόσο, ενώ η κύρια δίκη της υποθέσεως Nokia, δεύτερης των συνεκδικαζομένων, έχει ως αντικείμενο τη νομιμότητα των ενεργειών των βρετανικών τελωνειακών αρχών, οι οποίες ανέστειλαν τη δέσμευση των εμπορευμάτων καθόσον, κατά την κρίση τους, δεν υπήρχε «παρούσα» ή «πραγματική» προσβολή του προβαλλόμενου σήματος, η πρώτη των συνεκδικαζομένων υποθέσεων, η υπόθεση Philips, μεταθέτει το Δικαστήριο σε στάδιο μεταγενέστερο και ποιοτικώς διαφορετικό, κατά το οποίο, κατόπιν παρεμβάσεως των βελγικών τελωνειακών αρχών σχετικά με εμπορεύματα αυτού του είδους ευρισκόμενα στην προαναφερθείσα κατάσταση, ο κάτοχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας το οποίο φέρεται ότι προσβλήθηκε προσφεύγει ενώπιον των δικαστηρίων ζητώντας, αφενός, να αναγνωριστεί ότι όντως συντελέστηκε η προσβολή αυτή και, αφετέρου, να επέλθουν οι ανάλογες έννομες συνέπειες.

38. Η επισήμανση αυτή καθίσταται ακόμα πιο επιβεβλημένη στο μέτρο που ορισμένες από τις παρατηρήσεις που κατατέθηκαν επί των υπό κρίση υποθέσεων διακρίνονται από κάποιο βαθμό συγχύσεως μεταξύ των δύο αυτών διαστάσεων της προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας. Για τον λόγο αυτό, κρίνω αναγκαίο, ήδη από αυτές τις προκαταρκτικές παρατηρήσεις, να περιγράψω, κατά τα οριζόμενα στους προπαρατεθέντες κανονισμούς, τα τρία διαδοχικά βήματα που δύνανται να ακολουθήσουν οι αρχές κράτους μέλους όταν αντιμετωπίζουν ενδεχόμενη προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας στις περιπτώσεις εμπορευμάτων υπό διαμετακόμιση.

39. Το πρώτο στάδιο, «προπαρασκευαστικού» χαρακτήρα, αρχίζει στις περιπτώσεις κατά τις οποίες, προ της συνδρομής προϋποθέσεων δυνάμενων να στηρίξουν «βάσιμες υπόνοιες» περί προσβολής δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι τελωνειακές αρχές λαμβάνουν «μέτρα που προηγούνται» και συνίστανται σε αναστολή της χορήγησης άδειας παραλαβής ή σε δέσμευση των εμπορευμάτων, σε αμφότερες τις περιπτώσεις εντός προθεσμίας τριών εργάσιμων ημερών¹¹.

40. Το δεύτερο στάδιο αρχίζει στις περιπτώσεις κατά τις οποίες, μετά την υποβολή αιτήσεως του κατόχου του δικαιώματος που φέρεται ότι προσβλήθηκε¹², και εφόσον εξακολουθούν να υφίστανται υπόνοιες, οι αρχές επιβεβαιώνουν την αναστολή της χορήγησης άδειας παραλαβής ή τη δέσμευση των εμπορευμάτων¹³. Μολονότι η διαδικασία αυτή

9 — Στα οποία εφαρμόζονταν η οδηγία 98/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1998, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων (ΕΕ L 289, σ. 28), και η αντίστοιχη νομοθεσία μεταφοράς της στο εσωτερικό δίκαιο.

10 — Διεπόμενο από τον κανονισμό (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1), και την εθνική νομοθεσία περί σημάτων, εναρμονισμένη μέσω της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ L 40, σ. 1).

11 — Άρθρο 4 του κανονισμού 3295/94 και άρθρο 4 του κανονισμού 1383/2003.

12 — Αυτή η αίτηση παρεμβάσεως διέπεται από το άρθρο 3 του κανονισμού 3295/94 και τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 1383/2003.

13 — Άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 3295/94 και άρθρο 9 του κανονισμού 1383/2003.

παραμένει διοικητική και έχει προσωρινό χαρακτήρα, εντούτοις, συνεπάγεται κατά τι «μονιμότερη» παρέμβαση σε σχέση με το προγενέστερο στάδιο.

41. Από τη στιγμή αυτή, κατά το τρίτο και τελευταίο στάδιο, η διαδικασία μπορεί να έχει την ακόλουθη έκβαση: α) ο κύριος των επίμαχων εμπορευμάτων τα εγκαταλείπει, οπότε ενδέχεται να καταστραφούν υπό τελωνειακό έλεγχο¹⁴ β) εντός προθεσμίας δέκα εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της κατά το δεύτερο στάδιο παρεμβάσεως, ο κάτοχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας που φέρεται ότι προσβλήθηκε προσφεύγει ενώπιον της «αρμόδιας αρχής» (συνήθως, δικαστηρίου) προκειμένου να διαπιστωθεί, κατόπιν διεξαγωγής διαδικασίας επί της ουσίας, αν όντως συντελέστηκε η προσβολή αυτή¹⁵ και γ) ο δικαιούχος δεν ενεργεί εντός της δεκαήμερης προθεσμίας [ήτοι, στις περιπτώσεις πλην των υπό α) και β)], οπότε χορηγείται άδεια παραλαβής ή παύει η δέσμευση¹⁶.

42. Εν τέλει, και κατά τη συνοπτικότερη δυνατή διατύπωση, στην υπόθεση Nokia ζητείται από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν, για

να δεσμευτούν τα εμπορεύματα που επιπίπτουν, σύμφωνα με τα ανωτέρω, στο «δεύτερο στάδιο», οι τελωνειακές αρχές πρέπει ή όχι να διαθέτουν αποδεικτικά στοιχεία ότι τα εν λόγω εμπορεύματα, καθ' οιονδήποτε τρόπο, πρόκειται να διατεθούν στο εμπόριο στην αγορά της Ένωσης, ενώ στην υπόθεση Philips αυτό που ερωτάται κατ' ουσίαν είναι αν η εκτίμηση αυτή αποτελεί προαπαιτούμενο προκειμένου, στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της ουσίας που μπορεί ενδεχομένως να διεξαχθεί ως καταληκτική φάση του «τρίτου σταδίου», να διαπιστωθεί αν έχει προσβληθεί δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

43. Προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στα αντίστοιχα εθνικά δικαστήρια, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η ανωτέρω εκτεθείσα ουσιαδής διαφορά. Η διαφορετική φύση των δύο υποθέσεων επιτάσσει να δοθεί χωριστά απάντηση στα ερωτήματά τους, κατ' αριθμητική σειρά, μεμονωτί τούτο συνεπάγεται αντιστροφή της χρονολογικής σειράς των δύο μεθόδων προστασίας στις περιπτώσεις εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης ή πειρατικών.

14 — Άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1383/2003. Ο κανονισμός του 1994 δεν προβλέπει αυτήν την «απλουστευμένη» διαδικασία.

15 — Άρθρα 6, παράγραφος 2 και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 3295/94, και άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1383/2003. Αν, κατά τη διαδικασία επί της ουσίας, διαπιστωθεί η προσβολή, τα εμπορεύματα μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο των «οριστικών» μέτρων που προβλέπουν το άρθρο 8 του κανονισμού 3295/94 και τα άρθρα 16 και 17 του κανονισμού 1383/2003: απαγόρευση εισόδου στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, ελεύθερης κυκλοφορίας, εξαγωγής, κ.λπ., καθώς και καταστροφή ή θέση τους εκτός εμπορικής κυκλοφορίας χωρίς αποζημίωση, όπως επίσης και αποστέρηση των ενδιαφερομένων από τα οικονομικά οφέλη της ενέργειας.

16 — Άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 3295/94, και άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1383/2003.

VI — Ανάλυση του προδικαστικού ερωτήματος της υποθέσεως Philips

44. Το Rechtbank van eerste aanleg te Anwerpen (στο εξής: Rechtbank) ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει με ποιον τρόπο πρέπει να πραγματοποιηθεί η εξακρίβωση της προσβολής δικαιωμάτων

πνευματικής ιδιοκτησίας οσάκις πρόκειται για κατασχεθέντα εμπορεύματα ευρισκόμενα υπό διαμετακόμιση.

45. Όπως έχει επανειλημμένως επισημανθεί, πέραν του τρόπου με τον οποίο ενήργησαν εν προκειμένω οι τελωνειακές αρχές, το κυρίαρχο ζήτημα που αποτελεί αντικείμενο της πρώτης υποθέσεως είναι η διαπίστωση, εν προκειμένω από δικαστήριο, ότι υφίσταται πραγματική και γνήσια προσβολή δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, με όλες τις συναγόμενες συνέπειες¹⁷.

46. Ειδικότερα, το Rechtbank ερωτά αν από το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 3295/94 προκύπτει ότι η εκτίμηση αυτή πρέπει να πραγματοποιηθεί ανεξαρτήτως της τελωνειακής καταστάσεως των εμπορευμάτων και ειδικότερα μέσω χρήσεως του πλάσματος δικαίου που υποστηρίζεται ότι περιλαμβάνει σιωπηρώς η εν λόγω διάταξη, βάσει του οποίου τα εν λόγω εμπορεύματα λογίζεται ότι έχουν κατασκευαστεί στο κράτος μέλος όπου βρίσκονται¹⁸.

47. Επομένως, το Rechtbank ζητεί ρητώς να διευκρινιστεί αν είναι συμβατό με το δίκαιο της Ένωσης το πλάσμα δικαίου, το γνωστό ως «πλάσμα ως προς την κατασκευή», η σημαντικότερη συνέπεια του οποίου συνίσταται στη δυνατότητα να διαπιστωθεί ότι μη κοινοτικό εμπόρευμα υπό διαμετακόμιση μπορεί να προσβάλει δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ως εάν επρόκειτο για εμπόρευμα που έχει κατασκευαστεί παρανόμως στο κράτος μέλος όπου βρίσκεται υπό καθεστώς διαμετακομίσεως, ανεξαρτήτως του αν το εμπόρευμα αυτό προορίζεται ή όχι για την αγορά της Ένωσης¹⁹.

48. Η χρήση του εν λόγω πλάσματος δικαίου, που συνιστά τον πυρήνα του ερωτήματος, παρέχει ιδίως τη δυνατότητα να παρακαμφθεί η προϋπόθεση της «χρήσεως στις συναλλαγές», που αποτελεί προαπαιτούμενο τόσο του άρθρου 9 του κανονισμού 40/94 όσο και των άρθρων 5 της οδηγίας 89/104 και 12 της οδηγίας 98/71 για τη διαπίστωση της παραποίησης/απομίμησης κοινοτικού σήματος, εθνικού σήματος ή της προσβολής δικαιωμάτων επί σχεδίων ή υποδειγμάτων, αντιστοίχως.

49. Το ειδικό αντικείμενο των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας συνίσταται συγκεκριμένα στη χορήγηση στον δικαιούχο σήματος, σχεδίου ή υποδείγματος του

17 — Μεταξύ άλλων, την καταστροφή των οικείων εμπορευμάτων ή τον αποκλεισμό τους από την εμπορική κυκλοφορία, χωρίς οιαδήποτε αποζημίωση (άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 3295/94 και άρθρο 17 του κανονισμού 1383/2003).

18 — Πέραν των όσων έχουν εκθεθεί, το Rechtbank, όπως είδαμε, αρχίζει το ερώτημά του εκφράζοντας την αμφιβολία αν η παρατιθέμενη διάταξη αποτελεί «κανόνα ομογενοποιημένου κοινοτικού δικαίου». Υπό τη διατύπωση αυτή, η απάντηση στο εν λόγω ερώτημα αυτό δεν μπορεί παρά να είναι ότι ο κανονισμός συνιστά, ως τέτοιος, υποχρεωτικό κανόνα ως προς όλα του τα στοιχεία ο οποίος παράγει άμεσο αποτέλεσμα σε όλη την Ένωση.

19 — Αυτό το «πλάσμα ως προς την κατασκευή» φαίνεται ότι εφαρμόστηκε για πρώτη φορά, σε υπόθεση διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, από το Hoge Raad der Nederlanden με την απόφαση που εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2004 (LJN AO 0903, υπόθεση Philips κατά Postec και Princo), ενώ μεταγενέστερα το υιοθέτησε και ο πρόεδρος του Rechtbank Den Haag, με απόφαση που εξέδωσε στις 18 Ιουλίου 2008, καθώς και το ίδιο το Rechtbank van eerste aanleg te Anwerpen, με απόφαση που εξέδωσε στις 9 Οκτωβρίου 2008. Το πλάσμα δικαίου φαίνεται ότι έχει γίνει δεκτό και από μέρος της θεωρίας: Βλ., Eijsvogels, «Some remarks on Montex Holdings Ltd./Diesel Spa», Boek9.nl, 24 Νοεμβρίου 2006, <http://www.boek9.nl/default.asp?id=2968>; Puts, A. «Goods in transit», 194 Trademark World 22-23 (Φεβρουάριος 2007).

αποκλειστικού δικαιώματος να το χρησιμοποιεί και να απαγορεύει στους τρίτους «να το χρησιμοποιούν στις συναλλαγές». Με τον τρόπο αυτό, το ουσιαστικό δίκαιο συνδέει την προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας με τη διάθεση στο εμπόριο των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών.

50. Πριν δοθεί απάντηση σε αυτήν την πρόταση ερμηνείας του εν λόγω άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρέπει να επισημανθεί ότι η νομολογία είχε την ευκαιρία να διευκρινίσει ότι η κατάσταση διαμετακομίσεως δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτής, τη διάθεση στο εμπόριο των οικείων προϊόντων και, κατά συνέπεια, δεν θίγει το ειδικό αντικείμενο του δικαιώματος επί σήματος²⁰.

51. Υπό τις συνθήκες αυτές, για να διαπιστωθεί αν εμπορεύματα υπό διαμετακόμιση προσβάλλουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, πρέπει απαραίτητως να αποδεικνύεται ότι πρόκειται να διατεθούν στην αγορά του εδάφους όπου προστατεύεται το οικείο δικαίωμα. Η εφαρμογή του αποκαλούμενου «πλάσματος ως προς την κατασκευή» συνεπάγεται ότι οι τελωνειακοί κανονισμοί

διευρύνουν την προστασία των δικαιωμάτων αυτών σε σχέση με τις προπαρατεθείσες διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, παρέχοντας τη δυνατότητα προστασίας αποσυνδεδεμένης από την πραγματική «διάθεση στην αγορά» ή «χρήση στις συναλλαγές» στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους.

52. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, με δυσκολία μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη, όπως συμβαίνει με τις γραπτές παρατηρήσεις της Philips, ότι αυτό το «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δεν συνιστά νέο κριτήριο ορισμού της προσβολής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, και ότι δεν τροποποιεί το ουσιαστικό δίκαιο που διέπει τα δικαιώματα αυτά²¹.

53. Κατά τη γνώμη μου, όπως θα διαφανεί κατωτέρω, η ερμηνεία που στηρίζεται στο «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δεν προκύπτει από το γράμμα των άρθρων των οποίων έγινε επίκληση προς στήριξή της, ενώ υπερακοντίζει τους σκοπούς του τελωνειακού κανονισμού και είναι αντίθετη προς την υφιστάμενη επί του ζητήματος αυτού νομολογία.

20 — Απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2003, C-115/02, Rioglass και Transmar (Συλλογή 2003, σ. I-12705, σκέψη 27). Κατ' αντιδιαστολή προς τις υποθέσεις που αναλύονται εν προκειμένω, η απόφαση αυτή αφορούσε υπόθεση εμπορευμάτων νομίμως κατασκευασθέντων σε κράτος μέλος, τα οποία βρισκόνταν υπό διαμετακόμιση σε άλλο κράτος μέλος με προορισμό τρίτο κράτος μέλος, οπότε η σύλληψη επικεντρώθηκε στη δυνατότητα επικλήσεως της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων στην περίπτωση παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών. Παρά την ουσιώδη αυτή διαφορά, οι εκτιμήσεις στις οποίες καταλήγει η απόφαση αυτή όσον αφορά τη φύση της καταστάσεως διαμετακομίσεως κοινοτικών εμπορευμάτων μπορούν να εφαρμοστούν πλήρως και στην κατάσταση εξωτερικής διαμετακομίσεως. Όπως υποστήριξε και ο γενικός εισαγγελέας F. Jacobs με τις προτάσεις που ανέπτυξε στις 26 Μαΐου 2005, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2005, C-405/03, Class International (Συλλογή 2005, σ. I-8735), και στην οποία θα επιστρέψουμε αμέσως, «μπορεί να θεωρηθεί ότι, αν το Δικαστήριο υιοθέτησε αυτή την άποψη σε σχέση με προϊόντα ευρισκόμενα σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας, η άποψη αυτή ισχύει, κατά μείζονα λόγο, προκειμένου για μη κοινοτικά προϊόντα, για τα οποία δεν έχουν τηρηθεί οι διατυπώσεις εισαγωγής» (σημείο 32).

21 — Αν βούληση του κοινοτικού νομοθέτη ήταν να επανακαθορίσει, μέσω των τελωνειακών κανονισμών, το νομοθετικό καθεστώς που διέπει τα εν λόγω δικαιώματα, αναγνωρίζοντας στους δικαιούχους τους δυνατότητες που βαίνουν πέραν των προβλεπόμενων στο εν λόγω ουσιαστικό δίκαιο, θα είχε επικαλεστεί τα άρθρα 100 Α ή 235 ΕΚ (άρθρα 95 και 308 κατά την αριθμηση που ισχύει μετά τη Συνθήκη του Άμστερνταμ και νυν άρθρα 114 ΣΛΕΕ και 352 ΣΛΕΕ), σχετικά με τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, τα οποία αποτελούν και τη συνήθη νομική βάση των κανόνων ουσιαστικού δικαίου που αφορούν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας.

A — Το «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δεν συνάγεται από το γράμμα της διατάξεως της οποίας έγινε επίκληση

54. Πρώτον, φρονώ ότι το αποκαλούμενο «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δύσκολα μπορεί να συναχθεί από το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 3295/94, το οποίο κρίνω σκόπιμο να παραθέσω εκ νέου: «Η νομοθεσία του κράτους μέλους όπου τα εμπορεύματα τελούν σε μια των καταστάσεων του άρθρου 1 παράγραφος 1 στοιχείο α', εφαρμόζεται: [...] β) για τη λήψη απόφασης από την αρχή αυτή. Ελλείψει σχετικής κοινοτικής νομοθεσίας, τα κριτήρια λήψης αυτής της απόφασης είναι τα ίδια με εκείνα βάσει των οποίων διαπιστώνεται αν εμπορεύματα κατασκευασμένα στο συγκεκριμένο κράτος μέλος παραβιάζουν τα δικαιώματα του δικαιούχου».

55. Καταρχάς, το γεγονός ότι, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, «η αρμόδια αρχή», κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς της επί της ουσίας, πρέπει να χρησιμοποιήσει τα ίδια κριτήρια με εκείνα βάσει των οποίων διαπιστώνεται αν εμπορεύματα κατασκευασμένα στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος προσβάλλουν τα δικαιώματα του δικαιούχου ουδόλως σημαίνει ότι τα μη κοινοτικά εμπορεύματα υπό διαμετακόμιση πρέπει να αντιμετωπίζονται σε κάθε περίπτωση ως εμπορεύματα που κατασκευάστηκαν παρανόμως στο εν λόγω κράτος μέλος.

56. Αντιθέτως, από μια προσεκτική ανάγνωση της επίμαχης διατάξεως διαφαίνεται,

όπως υποστήριξαν η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο, ότι, με τη διατύπωση αυτή, σκοπός του νομοθέτη της Ένωσης ήταν, «ελλείψει σχετικής κοινοτικής νομοθεσίας», να θεσπίσει επικουρικός κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου που να παρέχει τη δυνατότητα καθορισμού του ουσιαστικού δικαίου που οφείλει να εφαρμόσει η αρμόδια αρχή (εν προκειμένω, το βελγικό δικαστήριο) προκειμένου να επιλύσει τη διαφορά επί της ουσίας και να αξιολογήσει με τον τρόπο αυτό αν υφίσταται ή όχι προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας. Η αποσαφήνιση αυτή είναι αναγκαία (όπως επισήμανε η Επιτροπή, υπάρχουν 27 διαφορετικές εθνικές νομοθεσίες που μπορούν να έχουν εφαρμογή εν προκειμένω), και συνιστά αυτονόητη εφαρμογή της αρχής της εδαφικότητας που διέπει τα δικαιώματα αυτά²².

57. Εκτός αυτού, μόνο με τον τρόπο αυτό αποκτά νόημα η διατύπωση «ελλείψει σχετικής κοινοτικής νομοθεσίας» που προσδίδει επικουρικό χαρακτήρα στον κανόνα. Αν γίνει δεκτό ότι το άρθρο 6 θεσπίζει το αποκαλούμενο «πλάσμα ως προς την κατασκευή», ερωτάται αν θα έπρεπε να αποκλειστεί η εφαρμογή του άρθρου αυτού, επί παραδείγματι, όσον αφορά τα κοινοτικά σήματα, που διέπονται από τον κανονισμό 40/94, με αποτέλεσμα να τους παρέχεται μικρότερη προστασία από εκείνη που παρέχεται στα λοιπά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας.

58. Το ανωτέρω συμπέρασμα ενισχύεται από τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10 του

²² — Συναφώς, βλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 1992, C-3/91, Exportur (Συλλογή 1992, σ. I-5529, σκέψη 12), και της 22ας Ιουνίου 1994, C-9/93, IHT Internationale Heiztechnik και Danzinger (Συλλογή 1994, σ. I-2789, σκέψη 22).

νέου κανονισμού 1383/2003, που επαναλαμβάνει σε μεγάλο μέρος το περιεχόμενο του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 3295/94. Το εν λόγω άρθρο 10, το γράμμα του οποίου είναι σαφέστερο, ορίζει τα εξής: «Οι διατάξεις που ισχύουν στο κράτος μέλος [στην επικράτεια του οποίου] τα εμπορεύματα εμπίπτουν σε μια από τις περιπτώσεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, εφαρμόζονται για να προσδιοριστεί κατά πόσο υπήρξε παραβίαση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις». Επομένως, η αντίστοιχη διάταξη του νέου κανονισμού εγκαταλείπει τη διατύπωση που συνδέεται με το «πλάσμα ως προς την κατασκευή», καθιστώντας ακόμα προφανέστερη τη φύση του ως κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου²³.

B — Η ερμηνεία που προτείνει η Philips υπερακοντίζει τους σκοπούς του τελωνειακού κανονισμού

59. Δεύτερον, είναι σαφές ότι η εφαρμογή του «πλάσματος ως προς την κατασκευή» σε εμπορεύματα αυτού του είδους έχει τη συνέπεια ότι καθίσταται δυνατόν να απαγορευτεί

η απλή θέση τους υπό καθεστώς αναστολής (διαμετακομίσεως ή προσωρινής αποθήκευσης) ανεξαρτητως του προβλεπόμενου προορισμού τους, συνέπεια η οποία προδήλως υπερακοντίζει τους σκοπούς της τελωνειακής κανονιστικής ρυθμίσεως της Ένωσης.

60. Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3295/94, σκοπός των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού είναι «να παρεμποδίζεται με κάθε μέσον η διάθεση στην αγορά [εμπορευμάτων παραποίησης/ απομίμησης και πειρατικών και εξομοιούμενων] και να ληφθούν μέτρα αποτελεσματικής αντιμετώπισης της εν λόγω παρανομίας χωρίς ωστόσο να παρακαλύεται η ελευθερία του νόμιμου εμπορίου», στο μέτρο που η εμπορία τέτοιων εμπορευμάτων «επιφέρει σημαντική ζημία στους νομοταγείς κατασκευαστές και εμπόρους και στους κατόχους δικαιωμάτων δημιουργού και συγγενών δικαιωμάτων και εξαπατά τους καταναλωτές»²⁴

23 — Στον νέο κανονισμό, μνεία του κριτηρίου του πλάσματος δικαίου γίνεται μόνο με την όγδοη αιτιολογική σκέψη. Ωστόσο, η αιτιολογική σκέψη αυτή καταλήγει με την ακόλουθη φράση, που έχει αμιγώς τον χαρακτήρα κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου: «Ο παρών κανονισμός δεν θίγει τις διατάξεις των κρατών μελών περί αρμοδιότητας των δικαστηρίων και περί δικαστικών διαδικασιών». Κατά τη γνώμη μου, ο λόγος για τον οποίο αμφότερες οι διατάξεις περιλαμβάνονται στην ίδια αιτιολογική σκέψη είναι ότι εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό: να προσδιορίσουν το εφαρμοστέο δίκαιο στη διαδικασία που αφορά την προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. Επιπλέον, είναι μάλλον απίθανο ένας κανόνας δικαίου τέτοιας εμβέλειας να πρέπει να προκύπτει από μια και μόνον αιτιολογική σκέψη. Βλ., συναφώς, van Hezewijk, J. K., «Montex and Rolex — Irreconcilable differences? A call for a better definition of counterfeited goods», International review of intellectual property and competition law, Vol. 39 (2008), n° 7, σ. 779.

61. Επομένως, η δεύτερη αυτή αιτιολογική σκέψη εκφράζει τη βούληση του κοινοτικού νομοθέτη να καταστήσει συμβατό το περιεχόμενο της τελωνειακής ρυθμίσεως με το κοινό καθεστώς προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, το οποίο στηρίζεται, όπως υπομνήσθηκε, στη «χρήση στις συναλλαγές».

24 — Η υπογράμμιση δική μου. Βλ. επίσης, συναφώς, δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1383/2003.

62. Συγκεκριμένα, το σκοπούμενο αποτέλεσμα είναι να αποφευχθεί η «διάθεση στην αγορά» της Ένωσης εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης ή πειρατικών και όχι να απαγορευθεί η διαμετακόμισή τους πριν καν ακόμα γίνει γνωστός ο προορισμός τους. Η χορήγηση της δυνατότητας αυτής στον δικαιούχο του δικαιώματος που φέρεται ότι προσβλήθηκε παρακωλύει την ελευθερία του νόμιμου εμπορίου, την προστασία της οποίας ο κανονισμός σκοπεί να διαφυλάξει σε κάθε περίπτωση, ενώ διευρύνει επίσης το παραδοσιακό περιεχόμενο των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

63. Ασφαλώς, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το περιεχόμενο της τρίτης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού του 1994 («όταν τα εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης, τα πειρατικά και άλλα εξομοιούμενα προς αυτά εισάγονται από τρίτες χώρες, απαιτείται να απαγορευθεί η ελεύθερη κυκλοφορία τους εντός της Κοινότητας ή η θέση τους υπό καθυστάτως αναστολής») ²⁵. Εντούτοις, η τρίτη αυτή αιτιολογική σκέψη, ειδικότερα η τελευταία περίοδος, δεν μπορεί να ερμηνευθεί αποσπασμένη από την ανωτέρω παρατεθείσα δεύτερη αιτιολογική σκέψη. Συγκεκριμένα, αν η τρίτη αιτιολογική σκέψη ερμηνευθεί σε συνδυασμό με την προηγούμενή της, καθίσταται πρόδηλο ότι κάνει νύξη στην απαγόρευση που μπορεί να επιβάλει η αρμόδια αρχή αν τελικώς διαπιστώσει την ύπαρξη προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού προηγουμένως βεβαιωθεί ότι τα εμπορεύματα θα διατεθούν όντως στην αγορά της Ένωσης. Μόνον υπό το πρίσμα αυτό μπορεί

να γίνει αντιληπτή η ύπαρξη διαδικασίας παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών η οποία, όπως συνεχίζει η εν λόγω αιτιολογική σκέψη, έχει σκοπό «να διασφαλίζεται η καλύτερη δυνατή τήρηση της απαγόρευσης αυτής».

64. Τόσο η Philips όσο και η Βελγική και η Ιταλική Κυβέρνηση υποστήριξαν ότι το «πλάσμα ως προς την κατασκευή» είναι αναγκαίο για τη διασφάλιση της εφαρμογής του κανονισμού του 1994 (και του νέου κανονισμού του 2003) στα εμπορεύματα υπό εξωτερική διαμετακόμιση, ώστε να μπορούν οι τελωνειακές αρχές να παρεμβαίνουν σε υποθέσεις όπως η υπό κρίση. Εντούτοις, όπως ήδη επισήμανα, τα επιχειρήματα αυτού του είδους στηρίζονται σε μια σύγχυση μεταξύ, αφενός, των όρων που αναγκαστικά πρέπει να πληρούνται για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών και, αφετέρου, των αυστηρότερων προϋποθέσεων που απαιτούνται ώστε η αρμόδια αρχή να διαπιστώσει οριστικώς την ύπαρξη προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας.

65. Εκτός αυτού, δεν πρέπει να λησμονείται ότι η προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας βασίζεται στην αρχή της εδαφικότητας. Δυνάμει της αρχής αυτής, οι δικαιούχοι μπορούν να απαγορεύουν τις παράνομες χρήσεις του δικαιώματός τους σε εκείνα τα κράτη μέλη όπου το εν λόγω δικαίωμα χαίρει προστασίας ²⁶. Δεδομένου ότι η διαμετακόμιση δεν συνιστά «χρήση στις συναλλαγές», η χρήση του «πλάσματος ως προς την κατασκευή» συνεπάγεται σημαντική

25 — Η υπογράμμιση δική μου.

26 — Προπαρατεθείσα απόφαση IHT Internationale Heiztechnik και Danzinger, σκέψη 22. Βλ. επίσης τις προτάσεις που ανέπτυξα στις 14 Σεπτεμβρίου 2010 στην υπόθεση C-96/09 P, Anheuser-Busch, σημεία 106 επ.

εξαίρεση από την εν λόγω αρχή της εδαφικότητας, πράγμα το οποίο, και από την προοπτική αυτή, υπερακοντίζει τους σκοπούς του τελωνειακού κανονισμού²⁷.

G — Η συνολική εξέταση της νομολογίας δεν συνηγορεί υπέρ του «πλάσματος ως προς την κατασκευή»

66. Η απάντηση που προτείνω να δοθεί στο ερώτημα που υποβλήθηκε στην υπόθεση Philips μπορεί να ολοκληρωθεί μόνον αφού προηγουμένως ληφθεί ιδιαιτέρως υπόψη η προϋφιστάμενη νομολογία στον τομέα αυτό, την οποία συχνά έχουν επικαλεστεί διάφοροι φορείς με σκοπό την προστασία των συμφερόντων τους. Προκαταλαμβάνω κατά κάποιον τρόπο το συμπέρασμα του παρόντος τμήματος των προτάσεων μου υποστηρίζοντας ότι, κατά την άποψή μου, το αποκαλούμενο «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δεν

27 — Η Philips επικαλέστηκε την Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σχετικά με την αντίδραση των τελωνειακών αρχών στις πλέον πρόσφατες τάσεις όσον αφορά τις πρακτικές παραποίησης/απομίμησης και πειρατείας, της 11ης Οκτωβρίου 2005 [COM(2005) 479 τελικό, σ. 8, παράρτημα III.1], όπου επισημαίνεται ότι «[η] τελωνειακή νομοθεσία της ΕΕ στον τομέα αυτόν θεωρείται σήμερα ότι συγκαταλέγεται μεταξύ των ισχυρότερων στον κόσμο [...] και τούτο εκφράζεται από το γεγονός ότι οι τελωνειακές διοικήσεις των κρατών μελών κατάσχουν πολύ περισσότερα προϊόντα απομίμησης σε σύγκριση με άλλα τελωνεία στον κόσμο. Διευργώντας ελέγχους σε όλες τις μετακινήσεις εμπορευμάτων, ιδίως κατά τη μεταφόρτωση, τα τελωνεία προστατεύουν όχι μόνο την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και άλλες περιοχές στον κόσμο και ιδίως τις λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες τις οποίες στοχεύουν οι απατεώνας.» Παρά το γεγονός αυτό, το βέβαιο είναι ότι ούτε από τη νομολογία ούτε από την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση μπορεί να συναχθεί η δυνατότητα διευρύνσεως μιας αυστηρής ευρωπαϊκής προστασίας υπέρ τρίτων κρατών μέσω της επεκτάσεως των μέτρων που λαμβάνονται στα σύνορα. Βλ., συναφώς, Große Ruse-Khan, H. και Jaeger, T., «Policing patents worldwide ? EC border measures against transiting generic drugs under EC and WTO intellectual property regimes», International review of intellectual property and competition law, Vol. 40 (2009), n° 5, σ. 502-538.

συνάδει προς την πιο πρόσφατη νομολογία στον τομέα αυτό, την οποία αντιπροσωπεύουν οι θεμελιώδους σημασίας αποφάσεις Class International²⁸ και Montex Holdings²⁹.

67. Το 2005, στην υπόθεση Class International, το Δικαστήριο έκρινε ότι η οδηγία 89/104 και ο κανονισμός 40/94 έχουν την έννοια ότι ο δικαιούχος ενός σήματος δεν μπορεί να αντιταχθεί στην είσοδο και μόνον εντός της Κοινότητας, υπό το τελωνειακό καθεστώς της εξωτερικής διαμετακομίσεως ή της τελωνειακής αποταμίευσης, γνησίων προϊόντων φερόντων το σήμα αυτό τα οποία, προηγουμένως, δεν έχουν ήδη διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας από τον εν λόγω δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του. Στις περιπτώσεις αυτές, το βάρος αποδείξεως των περιστάσεων που καθιστούν δυνατή την άσκηση του δικαιώματος απαγορεύσεως φέρει ο δικαιούχος του σήματος, ο οποίος οφείλει να αποδείξει είτε την ελεύθερη διάθεση στο εμπόριο είτε την προσφορά ή πώληση η οποία συνεπάγεται, κατ' ανάγκη, τη διάθεση στο εμπόριο εντός της Κοινότητας, προϊόντων τα οποία φέρουν το σήμα του και τα οποία έχουν τον τελωνειακό χαρακτήρα μη κοινοτικών εμπορευμάτων.

68. Η απάντηση αυτή συνάδει με την προπαρατεθείσα απόφαση Rioglass και Transremai, με την οποία κρίθηκε ότι η απλή διαμετακόμιση εμπορευμάτων δεν συνεπάγεται τη «διάθεσή τους στην αγορά» προκειμένου να τους παρασχεθεί η προστασία που προβλέπει το ουσιαστικό δίκαιο περί σημάτων.

28 — Προπαρατεθείσα.

29 — Απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2006, C-281/05 (Συλλογή 2006, σ. I-10881), στο εξής: Montex.

69. Έναν χρόνο αργότερα, και στο ίδιο πνεύμα, κρίθηκε με την απόφαση Montex ότι το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 3, της οδηγίας 89/104 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο δικαιούχος σήματος δεν μπορεί να απαγορεύσει τη διαμετακόμιση από κράτος μέλος στο οποίο το σήμα αυτό προστατεύεται προϊόντων που φέρουν το σήμα και έχουν υπαχθεί στο καθεστώς της εξωτερικής διαμετακομίσεως προοριζόμενα για άλλο κράτος μέλος στο οποίο το σήμα δεν προστατεύεται εκτός από την περίπτωση που τα προϊόντα αυτά «αποτελέσουν αντικείμενο πράξης τρίτου που πραγματοποιείται κατά τη διάρκεια της υπαγωγής των εμπορευμάτων στο καθεστώς της εξωτερικής διαμετακομίσεως και όταν αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκη τη διάθεσή τους στο εμπόριο εντός του κράτους μέλους διαμετακομίσεως».

70. Συνοψίζοντας, αμφότερες οι αποφάσεις περιέχουν την κατηγορηματική εκτίμηση ότι η «χρήση στις συναλλαγές» συνιστά ουσιώδη προϋπόθεση για την ενεργοποίηση της προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, εκτίμηση που είναι διατυπωμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να μην αφήνει έδαφος για να ευδοκιμήσει η προβληθείσα θεωρία του «πλάσματος ως προς την κατασκευή». Ασφαλώς, οι εν λόγω αποφάσεις αφορούν την ερμηνεία του ουσιαστικού δικαίου στον τομέα των σημάτων (της οδηγίας 89/104 και του κανονισμού 40/94), και δεν έχουν σχέση με τους κανονισμούς περί παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών. Εντούτοις, δεν πρέπει να λησμονείται ότι οι διατάξεις των εν λόγω κανονισμών, η ερμηνεία των οποίων αμφισβητείται εν προκειμένω, εισέρχονται, κατ' εξαίρεση, στο πεδίο του ουσιαστικού περιεχομένου των δικαιωμάτων αυτών.

71. Προς στήριξη της ανωτέρω απόψεως, παραθέτω και τη σκέψη 40 της αποφάσεως

Montex, η οποία ορίζει ρητώς ότι «καμία από τις διατάξεις του κανονισμού 3295/94 δεν καθιερώνει νέο κριτήριο για την εξακρίβωση της υπάρξεως προσβολής του δικαιώματος επί των σημάτων ή για τον καθορισμό του αν πρόκειται για χρήση του σήματος που ενδέχεται να απαγορεύεται διότι προσβάλλει το δικαίωμα αυτό». Υπό το πρίσμα αυτής της διευκρινίσεως της νομολογίας, το προβληθέν «πλάσμα ως προς την κατασκευή» δεν έχει θέση στον τελωνειακό κανονισμό, διότι συνεπάγεται, όπως επισήμανα, επανακαθορισμό των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

72. Εντούτοις, υφίσταται προγενέστερη νομολογία, σχετιζόμενη στενότερα με τους τελωνειακούς κανονισμούς, της οποίας οι αποκλίσεις από τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Class International και Montex δεν μπορούν να αγνοηθούν πλήρως, και την οποία επανειλημμένως επικαλέστηκαν τα μέρη που στην υπό κρίση υπόθεση υποστήριξαν τη θεωρία του «πλάσματος ως προς την κατασκευή». Πρόκειται, πιο συγκεκριμένα, για τις αποφάσεις Polo³⁰, του 2000, και Montres Rolex, του 2004³¹.

73. Συγκεκριμένα, τόσο με την απόφαση Polo όσο και με την απόφαση Rolex το Δικαστήριο έκρινε ότι ο τελωνειακός κανονισμός του 1994 εφαρμόζεται σε μη κοινοτικά εμπορεύματα που βρίσκονται σε κράτος μέλος υπό καθεστώς διαμετακομίσεως προς τρίτο κράτος, χωρίς να κάνει ειδική αναφορά στην αναγκαιότητα αποδείξεως του προορισμού τους στην κοινοτική αγορά. Υπό το πρίσμα

30 — Προπαρατεθείσα.

31 — Απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-60/02, X (Συλλογή 2004, σ. I-651, στο εξής: απόφαση Rolex).

αυτό, οι προφανείς διαφορές που παρουσιάζουν οι δύο ομάδες αποφάσεων εξηγούν το ότι συχνά έχουν επικριθεί λόγω της μεταξύ τους συγκρούσεως³².

προορισμό των αγαθών στο έδαφος της Ένωσης είχε μάλλον δευτερεύοντα χαρακτήρα.

74. Πρώτον, επισημαίνεται συναφώς ότι το Δικαστήριο γνωρίζει τις αποκλίσεις αυτές, λόγος για τον οποίο φρόντισε να διευκρινίσει ότι τα συμπεράσματα των αποφάσεων Class International και Montex δεν αντίκεινται προς την προϋφιστάμενη αυτών νομολογία³³.

76. Τέλος, υπογραμμίζεται ότι η απόφαση Polo αποδίδει μεγάλη σημασία στον κίνδυνο παράνομης εισαγωγής στην αγορά της Ένωσης εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης, συνάγοντας από το γεγονός αυτό ότι η εν λόγω διαμετακόμιση «μπορεί να έχει [...] επίπτωση στην εσωτερική αγορά³⁴».

75. Δεύτερον, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι οι δύο πρώτες αποφάσεις εστίασαν κυρίως σε ζητήματα όπως είναι το κύρος του τελωνειακού κανονισμού και η νομική του βάση (στην υπόθεση Polo) και η ύπαρξη προηγούμενου ποινικού νόμου (στην υπόθεση Rolex), οπότε η ανάλυση του ζητήματος σχετικά με τον

77. Ωστόσο, ανεξαρτήτως από όλες αυτές τις περιστάσεις, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι δύο ομάδες αποφάσεων παρουσιάζουν, σε ορισμένο βαθμό, έλλειψη συνοχής. Στο μέτρο που πρέπει να δοθεί σημασία στην απόκλιση αυτή, φρονώ ότι οι αποφάσεις που αντανakλούν πληρέστερα την άποψη του Δικαστηρίου είναι οι πιο πρόσφατες (ήτοι οι Class International και Montex).

78. Εν πάση περιπτώσει και κατά την κρίση μου, η σύγκυση που προκαλείται κατά την προσπάθεια ερμηνείας των αποφάσεων αυτών απορρέει κατά μεγάλο μέρος από το γεγονός ότι, μέχρι σήμερα, η πρακτική του Δικαστηρίου συνίσταται στο να προσαρμόζει τις απαντήσεις του στον κανόνα του οποίου γίνεται επίκληση σε κάθε αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, χωρίς να λαμβάνει αναγκαστικά υπόψη το αντικείμενο της διαφοράς στο πλαίσιο της οποίας υποβάλλεται η αίτηση αυτή.

32 — Vriens, O. και Schneider, M., «Trademark use in transit: EU-phony or cacophony?», Journal of IP Law and Practice, 2005, vol. 1, n° 1, σ. 45 και 46.

33 — Βλ., συναφώς, τις σκέψεις 35 έως 40 της αποφάσεως Montex, καθώς και τα σημεία 38 έως 45 των προτάσεων που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας Poirares Maduro στην ίδια υπόθεση, στις 4 Ιουλίου 2006, με τις οποίες το ζήτημα εκτίθεται σε μεγαλύτερη έκταση και με ακόμα περισσότερη σαφήνεια. Η απόφαση Class International δεν περιέχει καμία ρητή διευκρίνιση σχετικά με το επίμαχο ζήτημα, πιθανότατα διότι, δεδομένου ότι επρόκειτο για παράλληλες εισαγωγές γνήσιων προϊόντων, ο τελωνειακός κανονισμός απλώς δεν είχε εφαρμογή (άρθρο 1, παράγραφος 4, του κανονισμού 3295/94, και άρθρο 3 του κανονισμού 1383/2003). Παρά ταύτα, οι προπαρατεθείσες προτάσεις που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας F. Jacobs στην υπόθεση αυτή περιέχουν αναφορά στην απόφαση Polo, διευκρινίζοντας ότι η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε στο πλαίσιο διαφορετικών περιστάσεων (σημείο 34).

79. Το καθήκον του Δικαστηρίου στις υποθέσεις που υποβάλλονται εν προκειμένω στην

34 — Σκέψη 34 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Polo.

κρίση του είναι να διευκρινίσει υπό ποιες περιστάσεις πρέπει να εφαρμόζεται καθεμία από τις διατάξεις αυτές, καθώς και να καθορίσει τις προϋποθέσεις που είναι αναγκαίες για την υπέρβαση του ορίου που δικαιολογεί την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών, αφενός, και τη διαπίστωση (κατά κανόνα, δικαστική) προσβολής του δικαιώματος, αφετέρου³⁵.

εμπορεύματα αυτά προσβάλλουν τα οικεία δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας.

VII — Ανάλυση του προδικαστικού ερωτήματος στην υπόθεση Nokia

Δ — Συμπέρασμα

80. Κατόπιν των προεκτεθέντων, η απάντηση που προτείνω να δοθεί στο Rechtbank είναι ότι το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 3295/94 δεν έχει την έννοια ότι το όργανο (εν προκειμένω δικαιοδοτικό) του κράτους μέλους στο οποίο, κατά το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού, απευθύνεται ο κάτοχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, μπορεί να αγνοεί το καθεστώς προσωρινής αποθηκεύσεως ή το καθεστώς διαμετακομίσεως των επίμαχων εμπορευμάτων ούτε, κατά συνέπεια, την έννοια ότι το δικαιοδοτικό αυτό όργανο μπορεί να εφαρμόζει το πλάσμα δικαίου δυνάμει του οποίου τα εμπορεύματα λογίζεται ότι κατασκευάστηκαν στο ίδιο κράτος μέλος προκειμένου, κατ' εφαρμογή του δικαίου του εν λόγω κράτους μέλους, να καθορίσει αν τα

Α — Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

81. Όπως επισημάνθηκε, κατ' αντιδιαστολή προς την υπόθεση που μόλις εξετάστηκε, στην υπόθεση Nokia, το Court of Appeal διατυπώνει το ερώτημά του στο πλαίσιο διαδικασίας στην οποία αμφισβητείται η νομιμότητα αποφάσεως των βρετανικών τελωνειακών αρχών με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση της Nokia να δεσμευθούν ορισμένα εμπορεύματα που βρίσκονταν υπό καθεστώς διαμετακομίσεως.

82. Επισημώς, η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως συνίσταται στην υποβολή ερωτήματος σχετικά με την ερμηνεία της έννοιας «εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης» του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1383/2003: «τα εμπορεύματα, συμπεριλαμβανομένης της συσκευασίας τους, τα οποία φέρουν χωρίς άδεια βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα ίδιο με βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα που έχει εγκύρως καταχωρηθεί για τους ίδιους τύπους εμπορευμάτων, ή που δεν δύναται να διακριθεί ως προς τα βασικά του χαρακτηριστικά από το εν λόγω βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα και το οποίο, ως εκ τούτου, παραβιάζει δικαιώματα του

35 — Όπως θα εκθέσω κατά την ανάλυσή μου της υποθέσεως Nokia, κατά την κρίση μου είναι προφανές ότι το όριο αυτό δεν μπορεί να είναι το ίδιο και ότι η προληπτική παρέμβαση των τελωνειακών αρχών μπορεί να βασίζεται σε μια απλή «αρχή αποδείξεως», στηριζόμενη σε κάποια στοιχεία, χωρίς ωστόσο να είναι αναγκαίο να αποδεικνύεται ότι τα αγαθά θα διατεθούν στην αγορά της Ένωσης, διότι τούτο προϋποθέτει ότι έχει σχεδόν οριστικώς διαπιστωθεί η προσβολή, πράγμα που απαιτείται μόνον σε υποθέσεις όπως αυτή που μας απασχολεί εν προκειμένω (Philips).

δικαιούχου του εν λόγω σήματος, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 40/94 [...] ή σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους [στις τελωνειακές αρχές του οποίου] υποβάλλεται η αίτηση παρέμβασης».

83. Δεδομένης της διατυπώσεως αυτής, αποκειται στο Δικαστήριο να αποσαφηνίσει αν η εν λόγω διάταξη δημιουργεί αυτοτελή έννοια εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης, αποσυνδεδεμένης από το ουσιαστικό δίκαιο, εφαρμοζόμενης στις περιπτώσεις παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών.

84. Ωστόσο, θεωρώ ότι η παραπομπή που κάνει η ανωτέρω διάταξη αναφοράς στο ουσιαστικό δίκαιο περί σημάτων είναι ανεπιφύλακτη παρά το γεγονός ότι εισάγεται με την έκφραση «ως εκ τούτου»³⁶, οπότε, κατά συνέπεια, η θεωρία της «αυτοτελούς έννοιας», που επικαλέστηκαν ορισμένοι παρεμβαίνοντες, δεν ευσταθεί. Επομένως, για να υπάρχει «παραποιημένο σήμα» κατά την έννοια του κανονισμού 1383/2003, πρέπει να αποδεικνύεται ότι τα οικεία προϊόντα προορίζονται για την αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σε αντίθετη περίπτωση, τα εμπορεύματα υπό διμετακόμιση δεν πληρούν την προϋπόθεση της «χρήσεως στις συναλλαγές» που απαιτεί τόσο ο κανονισμός 40/94 όσο και οι εθνικές νομοθεσίες περί σημάτων.

36 — «De ce fait», στο γαλλικό κείμενο· «thereby», στο αγγλικό κείμενο· «og som derved», στο δανικό· «und damit», στο γερμανικό· «e che pertanto», στο ιταλικό· «die zodoende», στο ολλανδικό· «por ese motivo», στο πορτογαλικό· «ja joka siten», στο φινλανδικό· «och som därigenom», στο σουηδικό.

85. Όπως εκτέθηκε στην προηγούμενη υπόθεση, η προϋπόθεση αυτή είναι αναγκαία όταν πρόκειται για επιβεβαίωση —δικαστική ή άλλης μορφής— της υπάρξεως προσβολής του δικαιώματος επί του σήματος στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της ουσίας. Ωστόσο, στην υπό κρίση υπόθεση ζητείται να διευκρινιστεί αν η απόδειξη της προσβολής είναι επίσης αναγκαία κατά το στάδιο παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών που ενδέχεται να προηγηθεί.

86. Το τελευταίο αυτό κριτήριο, που απορρέει από το άρθρο 2 του κανονισμού 1383/2003, είναι εκείνο το οποίο επικαλέστηκαν οι βρετανικές αρχές προκειμένου να απορρίψουν το αίτημα περί κατασχέσεως των διαμετακομιζόμενων εμπορευμάτων λόγω ελλείψεως αξιόπιστων αποδεικτικών στοιχείων ότι τα εμπορεύματα αυτά προορίζονται για την αγορά της Ένωσης.

87. Εντούτοις, αν το ερώτημα αφορά τη διευκρίνιση της έννοιας «εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης» *κατά την έννοια του κανονισμού* ή, πράγμα που καταλήγει στο ίδιο αποτέλεσμα, του ζητήματος υπό ποιες περιστάσεις μπορούν να παρεμβαίνουν οι τελωνειακές αρχές, καθίσταται σαφές ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 1383/2003, στο οποίο εστιάζει το προδικαστικό ερώτημα, δεν μπορεί να αναλυθεί μεμονωμένα.

88. Αντιθέτως, φρονώ ότι πρέπει να ληφθεί ιδιαίτερως υπόψη το άρθρο 1 του ίδιου κανονισμού, που ορίζει το πεδίο εφαρμογής του, καθώς και τα άρθρα 4 και 9, στα οποία εκτίθενται λεπτομερώς οι προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών. Σε όλες τις ανωτέρω διατάξεις χρησιμοποιείται, όπως θα διαπιστωθεί εν

συνεχεία, η έννοια των «υπονοιών», ως κριτήριο για την παρέμβαση αυτή³⁷.

89. Εκτός αυτού, διασταλτική και μεμονωμένη ερμηνεία του άρθρου 2, το οποίο χρησιμοποιείται ως μοναδική διάταξη αναφοράς προκειμένου να καθοριστεί η δυνατότητα των τελωνειακών αρχών να παρέμβουν, δύσκολα συμβιβάζεται με τους σκοπούς του κανονισμού και με τις αρμοδιότητες που το νομοθετικό αυτό κείμενο αναγνωρίζει στις εν λόγω αρχές, καθώς και με την υφιστάμενη στον τομέα αυτό νομολογία³⁸.

B — Τα άρθρα 1, 4 και 9 του κανονισμού καθιερώνουν ειδικό κριτήριο δικαιολόγησης της παρεμβάσεως: οι «υπόνοιες» παραβιάσεως

90. Αντιθέτως προς το άρθρο 2, που περιορίζεται στον ορισμό της έννοιας, «για τους σκοπούς του κανονισμού», των εμπορευμάτων που παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής

ιδιοκτησίας, τα άρθρα 1, 4 και 9 του ίδιου κανονισμού αναφέρονται ρητώς στη δυνατότητα των τελωνειακών αρχών να παρέμβουν όταν έχουν «υπόνοιες» ότι τα εμπορεύματα που τελούν υπό οποιοδήποτε τελωνειακό καθεστώς «παραβιάζουν» ή «μπορούν να παραβιάσουν» δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

91. Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, ο κανονισμός 1383/2003 (και, προγενέστερα, ο κανονισμός 3295/94) διακρίνει σαφώς μεταξύ του σταδίου παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών και του σταδίου της ουσιαστικής διαπιστώσεως της προσβολής. Το πρώτο αποτελεί στάδιο τυπικής διοικητικής φύσεως με προληπτικό χαρακτήρα, ενώ το δεύτερο συνήθως είναι δικαστικής φύσεως και καταλήγει σε κάθε περίπτωση στην έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας της υποθέσεως, που κατά κανόνα δεν υπόκειται στην άσκηση ένδικων μέσων ή βοηθημάτων.

37 — «[Β]άσιμες υπόνοιες», στην περίπτωση του άρθρου 4 «όταν ένα τελωνείο [...] διαπιστώσει [...] ότι εμπορεύματα [...] είναι [...] ύποπτα» στην περίπτωση του άρθρου 9.

38 — Παρά ταύτα, όπως είχα την ευκαιρία να αναλύσω στο πλαίσιο της εξετάσεως της προηγούμενης υποθέσεως, για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού δεν είναι αναγκαίο να χρησιμοποιηθεί, όπως υποστηρίζει η INTA, το αποκαλούμενο «πλάσμα ως προς την κατασκευή», το οποίο, κατά τη γνώμη μου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε στην υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, η μοναδική διάταξη του κανονισμού 1383/2003 η οποία ενδεχομένως μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για το εν λόγω πλάσμα δικαίου είναι το άρθρο 10, κανόνας ιδιωτικού διεθνούς δικαίου που, επιπλέον, όπως προκύπτει από τον τίτλο του κεφαλαίου III του κανονισμού, εφαρμόζεται στη διαδικασία επί της οποίας εκδίδεται απόφαση επί της ουσίας, και όχι στις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών, πράγμα το οποίο μας απασχολεί εδώ.

92. Ωστόσο, ακριβώς όπως ο κανονισμός αναγνωρίζει σε διαφορετική αρχή, αναλόγως του σταδίου, την εξουσία λήψεως αποφάσεως, κατά τον ίδιο τρόπο ορίζει και διαφορετικές προϋποθέσεις, πάλι αναλόγως του σταδίου, οι οποίες είναι αυστηρότερες όσον αφορά την απόφαση που εκδίδεται επί της ουσίας, καθόσον μόνον με την απόφαση αυτή επιβάλλεται επισήμως απαγόρευση της χρήσεως του επίμαχου σήματος στις συναλλαγές

εντός της Ένωσης³⁹. Αντιθέτως, τα μέτρα που μπορούν να λάβουν οι τελωνειακές αρχές είναι προσωρινά και έχουν προληπτικό χαρακτήρα, οπότε, ευλόγως, είναι λιγότερο αυστηρό και το απαιτούμενο όριο η υπέρβαση του οποίου συνεπάγεται τη δυνατότητα των εν λόγω αρχών να παρέμβουν.

93. Μόνο με τον τρόπο αυτό εξηγείται το γεγονός ότι το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 1383/2003, το οποίο ρυθμίζει εξαντλητικώς το περιεχόμενο της αιτήσεως παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών, απαιτεί μόνον η αίτηση αυτή να περιέχει «όλα τα στοιχεία που επιτρέπουν στις τελωνειακές αρχές να αναγνωρίζουν εύκολα τα εκάστοτε εμπορεύματα» και, ειδικότερα, τις «επακριβείς πληροφορίες σχετικά με τον τύπο ή το σύστημα της απάτης, εφόσον ο δικαιούχος [της] γνωρίζει⁴⁰».

94. Παραλλήλως, η εν λόγω διάταξη απαιτεί από τον αιτούντα να «αποδεικνύει ότι [...] είναι δικαιούχος δικαιώματος για τα συγκεκριμένα εμπορεύματα», και του επιβάλλει την υποχρέωση να υποβάλει δήλωση με την οποία αναλαμβάνει ευθύνη έναντι των εμπλεκόμενων προσώπων, για την περίπτωση κατά την

οποία μια διαδικασία παρεμβάσεως δεν συνεχιστεί εξαιτίας ενέργειας ή παράλειψης του δικαιούχου, ή εάν διαπιστωθεί στη συνέχεια ότι τα συγκεκριμένα εμπορεύματα δεν παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας (άρθρο 6, παράγραφος 1). Ο «προβλεπόμενος προορισμός» των εμπορευμάτων, καθώς και άλλα στοιχεία, όπως η «προβλεπόμενη ημερομηνία άφιξης ή αναχώρησης των εμπορευμάτων», για παράδειγμα, πρέπει να γνωστοποιούνται με την αίτηση μόνον «ενδεικτικά και κατά περίπτωση» και εφόσον «οι δικαιούχοι [...] τυχόν διαθέτουν» τις πληροφορίες αυτές.

95. Επομένως, το ζήτημα έγκειται στον εντοπισμό των υπόπτων εμπορευμάτων και στη διασφάλιση ορισμένου βαθμού σοβαρότητας της αιτήσεως, και, ασφαλώς, όχι ακόμα στη διαπίστωση προσβολής του προβαλλόμενου δικαιώματος. Αν βούληση του νομοθέτη ήταν να απαιτήσει, ήδη από το στάδιο αυτό, πλήρη αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη (έστω δυνητικής) προσβολής του δικαιώματος, θα το είχε προβλέψει ρητώς.

Γ — Οι τελωνειακές αρχές δεν μπορούν να προκαταλάβουν το περιεχόμενο της αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί επί της ουσίας

39 — Βλ., συναφώς, Vriens, O. και Schneider, M., οι οποίοι υπογραμμίζουν ότι το αντικείμενο του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού του 2003 δεν μπορεί να συγχέεται με εκείνο του άρθρου 16 του ίδιου κανονισμού: «ενώ το πρώτο από τα προαναφερθέντα άρθρα καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι τελωνειακές αρχές μπορούν να παρέμβουν όταν έχουν υπόνοιες ότι τα αγαθά προσβάλλουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, το δεύτερο προβλέπει ότι, αφού διαπιστωθεί η εν λόγω προσβολή, μετά την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών κατά το άρθρο 9 και κατά το πέρας της διαδικασίας του άρθρου 13, τα αγαθά δεν μπορούν να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία ούτε να εισαχθούν στην αγορά ούτε καν να κυκλοφορήσουν» (Vriens, O. και Schneider, M., *Enforcement of intellectual property rights through border measures. Law and practice in the EU*, Oxford University Press, 2006, σ. 73).

40 — Η υπογράμμιση δική μου.

96. Πέραν των ανωτέρω, είναι προφανές ότι δεν απόκειται στις τελωνειακές αρχές να αποφαίνονται οριστικώς επί του ζητήματος αν υπήρξε ή όχι προσβολή δικαιωμάτων

πνευματικής ιδιοκτησίας. Αν από το άρθρο 2 μπορούσε να συναχθεί ότι ο κανονισμός απαιτεί το ίδιο επίπεδο αποδείξεως της προσβολής τόσο για την τελωνειακή δέσμευση των εμπορευμάτων όσο και για την οριστική απόσυρσή τους από την αγορά ή την καταστροφή τους, η απόφαση των τελωνειακών αρχών θα προκαταλάμβανε κατά κάποιον τρόπο το αποτέλεσμα της διαδικασίας επί της ουσίας, αποτέλεσμα που θα επέλθει ενδεχομένως σε μεταγενέστερο στάδιο και κατόπιν αποφάσεως που θα εκδοθεί από διαφορετική αρχή.

97. Ο προληπτικός έλεγχος, εν τέλει, δεν μπορεί να εξαρτάται από την απολύτως τεκμηριωμένη διαπίστωση της προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. Δεδομένου ότι πρόκειται για προληπτικό μέτρο, το μέτρο αυτό έχει προσωρινό χαρακτήρα (η διάρκεια του οποίου δεν υπερβαίνει τις δέκα ημέρες) και είναι εύλογο να λαμβάνεται βάσει προσωρινών δεδομένων ή «υπονοιών»⁴¹.

41 — Ακριβώς όπως κατά το στάδιο αυτό δεν μπορεί να απαιτείται αδιάψευστη απόδειξη σχετικά με τον προορισμό των εμπορευμάτων, έτσι και οι τελωνειακές αρχές δεν μπορούν να εξετάζουν, στο πλαίσιο αυτό, αν συντρέχουν ή όχι άλλες προϋποθέσεις που απαιτεί το ουσιαστικό δικαίωμα για να ενεργοποιηθεί η προστασία του δικαιώματος και που ορισμένες φορές συνεπάγονται μια μάλλον πολύπλοκη ανάλυση πραγματικών και νομικών ζητημάτων. Υπενθυμίζω, επί παραδείγματι, την εκτίμηση του «κινδύνου συγχύσεως», στοιχείο το οποίο περιλαμβάνεται στο ουσιαστικό δικαίωμα των σημάτων, χωρίς ωστόσο να περιέχεται στο άρθρο 2 του κανονισμού 1383/2003, πιθανότατα για να απαλλάξει τις τελωνειακές αρχές από το βάρος αποδείξεως της συνδρομής του κατά το στάδιο αυτό. Για τις διαφορές ως προς τον ορισμό των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης μεταξύ της τελωνειακής κανονιστικής ρυθμίσεως και του ουσιαστικού δικαίου περί σημάτων, βλ. Hezewijk, J. K., ό.π., σ. 785 επ. και Vriens, O. y Schneider, M., Enforcement..., ό.π., σ. 97.

Δ — Υπερβολικές απαιτήσεις όσον αφορά το επίπεδο της αποδείξεως μπορεί να καταστήσει ανενεργό το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού

98. Οι απαιτήσεις αυτού του είδους όσον αφορά το επίπεδο αποδείξεως ενδέχεται, στην πράξη, να παρεμποδίσουν οποιασδήποτε φύσεως προληπτική κατάσταση των εμπορευμάτων που τελούν υπό καθεστώς εξωτερικής διαμετακομίσεως, τούτο δε παρά το γεγονός ότι τα εν λόγω εμπορεύματα εμπίπτουν ρητώς στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού.

99. Η εξέλιξη της τελωνειακής κανονιστικής ρυθμίσεως συνιστά τη σαφέστερη απόδειξη της μέριμνας του κοινοτικού νομοθέτη να ρυθμίσει όλες τις τελωνειακές καταστάσεις στις οποίες μπορούν να βρεθούν τα εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης ή τα πειρατικά⁴². Έτσι, το άρθρο 1 του κανονισμού 1383/2003 περιλαμβάνει στο πεδίο εφαρμογής του τόσο τα εμπορεύματα που αποτελούν αντικείμενο διασάφησης με σκοπό να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, να εξαχθούν ή να επανεξαχθούν, όσο και εκείνα που ανακαλύπτονται κατά την εισαγωγή ή εξαγωγή από το έδαφος της Ένωσης, εκείνα που επανεξάγονται κατόπιν κοινοποιήσεως ή είναι τοποθετημένα σε ελεύθερη ζώνη ή ελεύθερη αποθήκη καθώς και εκείνα που τελούν υπό καθεστώς αναστολής. Κατά το άρθρο 84, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, το εν λόγω καθεστώς αναστολής περιλαμβάνει την εξωτερική

42 — Επί του σημείου αυτού, βλ. Lois Bastida, F., «El Reglamento (CE) nº 1383/2003, de lucha contra la piratería en materia de propiedad intelectual», Actas de derecho industrial y derecho de autor, T. XXIV (2003), σ. 1228.

διαμετακόμιση, την τελωνειακή [αποθήκευση] και την προσωρινή εισαγωγή.

ερμηνεύεται κατά τρόπο που να παρέχει τη δυνατότητα ορθής εφαρμογής των διατάξεων αυτών.

100. Τα τελωνειακά καθεστώτα αυτού του είδους μπορεί να χρησιμοποιηθούν παρανόμως ως μέσο για την είσοδο εμπορευμάτων με σκοπό την παράνομη διάθεσή τους στην αγορά της Ένωσης, στο μέτρο που ο παραλήπτης τους, κατά το αρχικό στάδιο, όχι μόνον δεν υποχρεούται να δηλώσει τον προορισμό τους αλλά ούτε καν να αποκαλύψει την ταυτότητά του.

101. Ενώπιον των δυσχερειών αποδείξεως που προκαλούν οι προεκτεθείσες καταστάσεις, αν θεωρηθεί ότι οι υπόνοιες παρατυπιών δεν αρκούν για την κίνηση της διαδικασίας προληπτικής παρεμβάσεως των τελωνειακών αρχών, τότε καθίσταται απολύτως περιττή η ευρύτητα του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού όπως ορίζεται στο άρθρο 1 αυτού, ενώ αυξάνεται ο κίνδυνος καταχρηστικής επίκλησης ενός από τα συνεπαγόμενα αναστολή τελωνειακά καθεστώτα με σκοπό την αποτροπή κατασχέσεως των εμπορευμάτων.

Ε — Ο κανονισμός καθιερώνει το κριτήριο των «υπονοιών»

102. Κατόπιν των προεκτεθέντων, φρονώ ότι ο ορισμός της έννοιας «εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης» του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1383/2002 συνιστά βοηθητικό στοιχείο για την εφαρμογή των λοιπών διατάξεων του τελωνειακού κανονισμού, και πρέπει να

103. Ο κανονισμός 1383/2003, όπως προκύπτει από τον ίδιο τον τίτλο του, διέπει τόσο «την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών έναντι εμπορευμάτων που είναι ύποπτα ότι παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας» όσο και «τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται έναντι των εμπορευμάτων που διαπιστώνεται ότι παραβιάζουν παρόμοια δικαιώματα».

104. Για τη δεύτερη περίπτωση είναι αναγκαίο να διαπιστωθεί ότι το εμπόρευμα είναι προϊόν «παραποίησης ή απομίμησης» ή «πειρατικό» κατά την έννοια του άρθρου 2. Προς τούτο, όπως είχα την ευκαιρία να εκθέσω με τα συμπεράσματά μου κατά την ανάλυση της υποθέσεως Philips, θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν τα κριτήρια που περιλαμβάνονται στο ουσιαστικό δίκαιο περί σημάτων και των λοιπών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας. Επομένως, η παραπομπή που περιέχει το άρθρο 2 του κανονισμού στο δίκαιο αυτό πρέπει να γίνεται αντιληπτή υπό την έννοια αυτή.

105. Αντιθέτως, για να μπορέσουν οι τελωνειακές αρχές να κατάσχουν ορισμένα εμπορεύματα, αρκεί τα εμπορεύματα αυτά να είναι «ύποπτα» ότι πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 2, περιλαμβανομένων και εκείνων που προβλέπει το ουσιαστικό δίκαιο στο οποίο γίνεται παραπομπή. Ούτε κανονισμός αλλά ούτε και η νομολογία απαιτούν προς τούτο κάποια άλλη προϋπόθεση.

106. Εντούτοις, το πρόβλημα έγκειται στο ότι, στο πλαίσιο αυτό, η έννοια των «υπονοιών» είναι εγγενώς συνδεδεμένη με τα πραγματικά περιστατικά. Αναμφισβήτητα, ως «υπόνοιες» δεν πρέπει να νοούνται

διαπιστώσεις μη δυνάμενες να διαψευστούν, ωστόσο πρέπει να αποφεύγεται και η κατάσταση κατά την οποία το κριτήριο αυτό οδηγεί τις αρχές να ενεργούν κατ' απόλυτη αυθαιρεσία⁴³.

107. Για τον λόγο αυτό, φρονώ ότι, για να μπορούν νομίμως οι τελωνειακές αρχές να κατάσχουν εμπορεύματα που βρίσκονται σε κατάσταση διαμετακομίσεως και υπόκεινται στον έλεγχό τους, θα πρέπει να διαθέτουν τουλάχιστον «αρχή αποδείξεως», ήτοι, κάποια ένδειξη ότι τα εμπορεύματα αυτά μπορούν πράγματι να προσβάλουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

108. Στη συγκεκριμένη υπόθεση των διαμετακομιζόμενων εμπορευμάτων, το στοιχείο που είναι δυσχερέστερο να αποδειχθεί στο στάδιο αυτό είναι ασφαλώς ο προορισμός των εμπορευμάτων.

109. Προς τούτο, κατά τον χρόνο αξιολογήσεως αυτών των «υπονοιών», πρέπει να ληφθεί ιδιαιτέρως υπόψη ο κίνδυνος της παράνομης εισαγωγής των επίμαχων εμπορευμάτων στην αγορά της Ένωσης. Παρ' όλα τα μέτρα προφύλαξης που συνεπάγεται η εφαρμογή του συστήματος κοινοτικής επιτήρησης, ο κίνδυνος παράνομης εισαγωγής παραμένει, καθόσον δεν μπορεί να λησμονείται ότι, μολονότι το ίδιο το καθεστώς εξωτερικής διαμετακομίσεως στηρίζεται σε πλάσμα

δικαίου, τα εμπορεύματα βρίσκονται, στην πραγματικότητα, στο έδαφος της Ένωσης.

110. Επομένως, δυνάμει του πλάσματος δικαίου, τα εμπορεύματα που εντάσσονται στο καθεστώς εξωτερικής διαμετακομίσεως δεν υπόκεινται σε εισαγωγικούς δασμούς ούτε σε άλλα μέτρα εμπορικής πολιτικής, ως εάν μην είχαν εισέλθει στο έδαφος της Ένωσης. Ωστόσο, όπως προκύπτει σαφώς από την απόφαση Ρολο, η διαμετακόμιση αυτή «δεν αποτελεί δραστηριότητα άσχετη προς την εσωτερική αγορά⁴⁴». Εν τέλει, το κρίσιμο ζήτημα είναι να διαπιστωθεί αν ο κίνδυνος αυτός είναι τόσο μεγάλος ώστε να παρέχει τη δυνατότητα να χαρακτηρισθούν ορισμένα εμπορεύματα ως «ύποπτα» ότι παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

111. Στο πνεύμα των προεκτεθέντων, και χωρίς η απαρίθμηση που ακολουθεί να είναι εξαντλητική, θεωρώ ότι περιστάσεις όπως η υπερβολική διάρκεια της καταστάσεως διαμετακομίσεως, το είδος και ο αριθμός των χρησιμοποιούμενων μέσων μεταφοράς, η μεγαλύτερη ή μικρότερη δυσκολία προσδιορισμού του αποστολέα των εμπορευμάτων ή η έλλειψη στοιχείων σχετικής με τον τελικό προορισμό τους και τον παραλήπτη τους θα μπορούσαν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να στηρίξουν βάσιμες υπόνοιες ότι τα εμπορεύματα, που αυτά καθαυτά φαίνονται να αποτελούν προϊόν «παραποίησης/απομίμησης»

43 — Η ίδια η τελωνειακή κανονιστική ρύθμιση διαβαθμίζει ορισμένες φορές την αναφορά στις υπόνοιες: το άρθρο 4 του κανονισμού του 2003, για παράδειγμα, κάνει λόγο για «βάσιμες υπόνοιες» των τελωνειακών αρχών, και το άρθρο 4 του κανονισμού του 1994 περιγράφει μια κατάσταση κατά την οποία «[καθίσταται] προφανές για το τελωνείο ότι πρόκειται για εμπόρευμα παραποίησης/απομίμησης ή περιατικό». Αμφότερες δε οι διατάξεις αφορούν την πρώτη παρέμβαση των τελωνειακών αρχών, που προηγείται της αιτήσεως που υποβάλλει ο δικαιούχος του δικαίωματος.

44 — Σκέψη 34. Για τον λόγο αυτό, όπως εξέθεσε και ο γενικός εισαγγελέας Ruiz-Jarabo Colomer, “δεν υπάρχει λόγος να επεκταθεί” το εν λόγω πλάσμα δικαίου “πέραν του τομέα για τον οποίο επινοήθηκε” (προτάσεις που αναπτύχθηκαν στις 16 Δεκεμβρίου 1999 στην υπόθεση Ρολο, σημείο 21). Κατά την άποψή μου, η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να οδηγήσει στην υποκατάσταση του πλάσματος δικαίου από μια πλήρη εξομοίωση των διαμετακομιζόμενων εμπορευμάτων προς εμπορεύματα που έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία ή κατασκευαστεί στην Ένωση.

ή να είναι «πειρατικά», πρόκειται να διατεθούν στο εμπόριο εντός της Ένωσης.

υπό τελωνειακή εποπτεία σε κράτος μέλος και υπό διαμετακόμιση από κράτος μη μέλος σε άλλο κράτος μη μέλος μπορούν να κατασχεθούν από τις εποπτεύουσες τελωνειακές αρχές εφόσον υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι πρόκειται για εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης και, ειδικότερα, ότι πρόκειται να διατεθούν στην αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης είτε με τελωνειακή διαδικασία είτε με παράνομη εκτροπή, έστω και αν δεν υπάρχουν σχετικές αποδείξεις.

112. Συνοψίζοντας, η απάντηση που προτείνω να δοθεί στο Court of Appeal of England and Wales είναι ότι τα μη κοινοτικά εμπορεύματα που φέρουν κοινοτικό σήμα και τελούν

VIII — Πρόταση

113. Συνεπώς, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα ως εξής:

A — Ως προς το προδικαστικό ερώτημα του Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (υπόθεση C-446/09)

«Το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 3295/94 δεν έχει την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους στο οποίο, κατά το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού, προσφεύγει ο κάτοχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, μπορεί να αγνοεί το καθεστώς προσωρινής αποθηκείσεως ή το καθεστώς διαμετακομίσεως των επίμαχων εμπορευμάτων ούτε, κατά συνέπεια, ότι το δικαστήριο αυτό μπορεί

να εφαρμόζει το πλάσμα δικαίου δυνάμει του οποίου τα εμπορεύματα λογίζεται ότι κατασκευάστηκαν στο ίδιο κράτος μέλος προκειμένου, κατ' εφαρμογή του δικαίου του εν λόγω κράτους μέλους, να καθορίσει αν τα εμπορεύματα αυτά προσβάλλουν τα οικεία δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας.»

B — Ως προς το προδικαστικό ερώτημα του Court of Appeal of England and Wales (υπόθεση C-495/09)

«Τα μη κοινοτικά εμπορεύματα που φέρουν κοινοτικό σήμα και τελούν υπό τελωνειακή εποπτεία σε κράτος μέλος και υπό διαμετακόμιση από κράτος μη μέλος σε άλλο κράτος μη μέλος μπορούν να κατασχεθούν από τις εποπτεύουσες τελωνειακές αρχές εφόσον υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι πρόκειται για εμπορεύματα παραποίησης/ απομίμησης και, ειδικότερα, ότι πρόκειται να διατεθούν στην αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης είτε με τελωνειακή διαδικασία είτε με παράνομη εκτροπή».